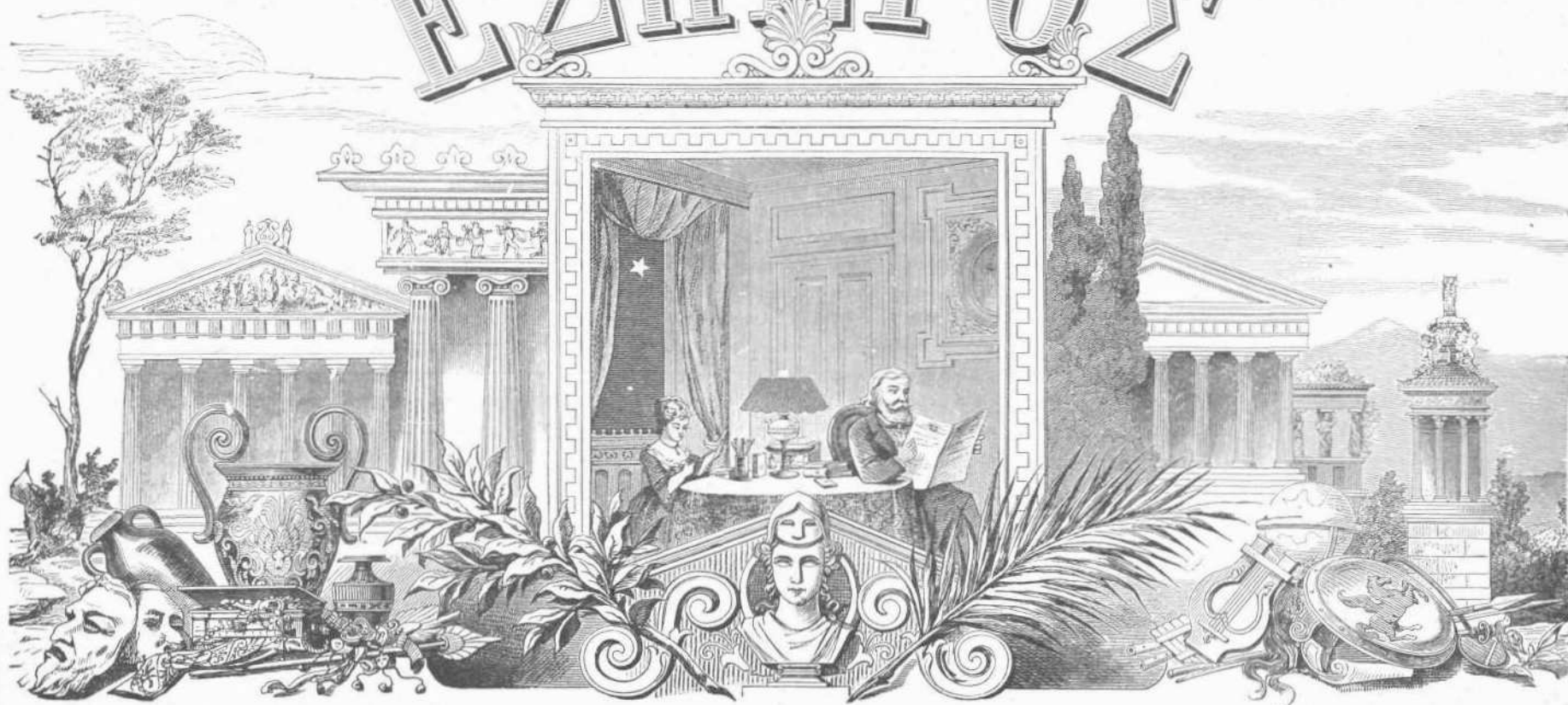

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

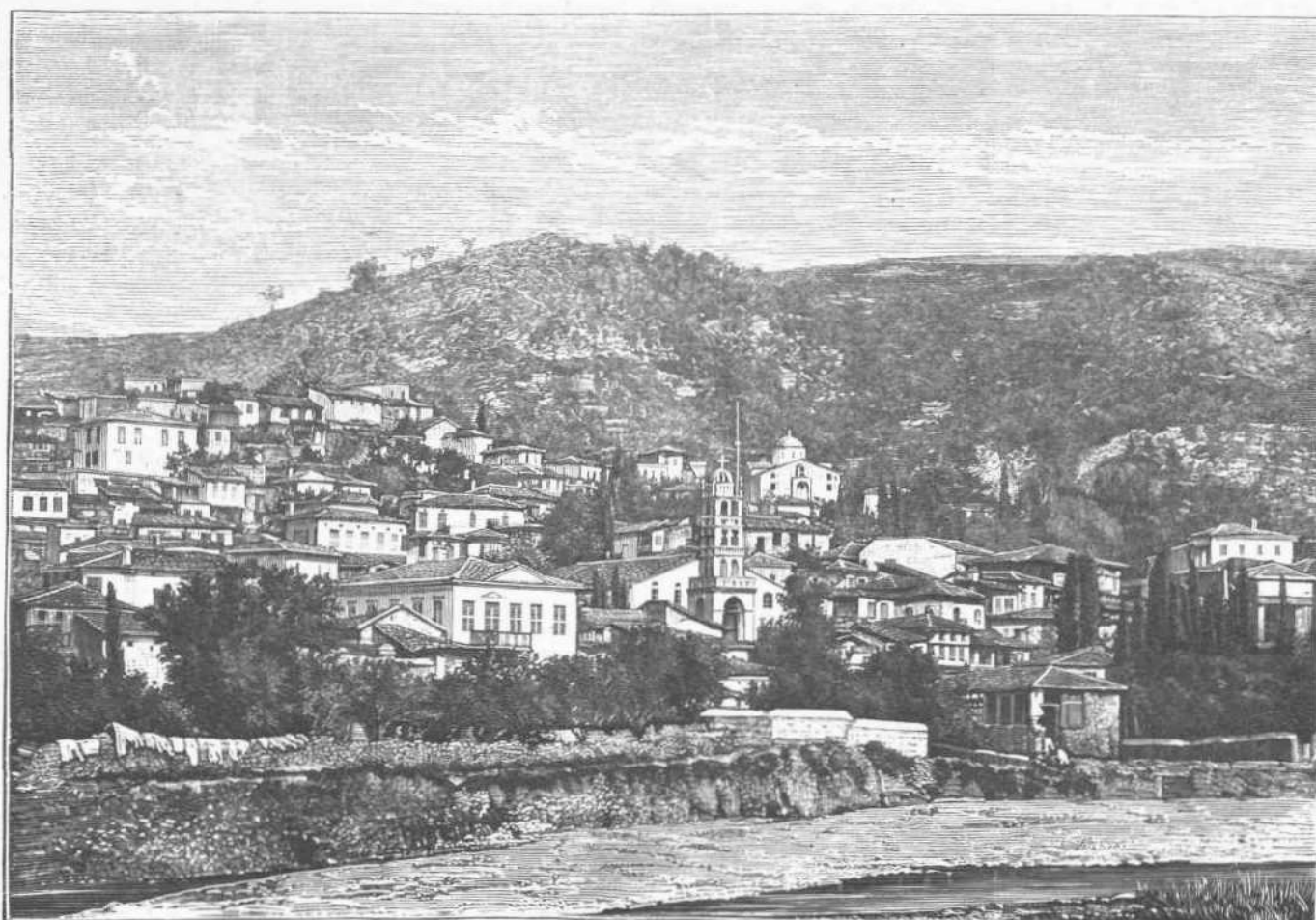
Ἐκδίδεται
τῇ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

✠ Ἐν ΑΛΕΞΙΑ τῇ 12 57 Ἰανουαρίου 1888 ✠

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χορσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 162.

ΤΟ Ν. ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΟΝ ΕΝ ΣΑΜΩ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ

τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ Δύσει

καὶ

ιδίως ἐν τοῖς Σχολείοις τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὀλλανδίας

ὑπὸ

A. J. FLAMENT,
ἀρχιεπισκόπος ἐν Maastricht.

Τὴν κάτωθι διατριβὴν ἐλάβον ἐξ Ὀλλανδίας ἐλ-
ληνιστὶ γεγραμμένη καὶ ἀρμένως καταχωρημένη αὐτὴν
ἐν τῷ "Εσπερῷ", ὡς συντελοῦσαν εἰς τὴν σκοπὴν, ὅν
ἐπιδιώκομεν, ὅπως ἡ γνησία τῆς γλώσσης ἡμῶν προ-
φορὰ γενικευθῇ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἀποκτήσῃ ὁσημέραι
πλειότερους τοὺς ὁπαδοὺς.

Σ. τ. Δ.

ΦΕΙΛΑ ἐν πρώτῳ νὰ ζητήσω συγγνώμην
παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου, διότι δὲν
εἶναι εὐκαλὸν Ὀλλανδῶν νὰ γράψῃ ἐλ-
ληνιστῶ. Ὁ θαυμασμός μου καὶ ἡ συμπάθειά
μου πρὸς τὸν γενναῖον καὶ ἔνδοξον λαὸν τῶν
Ἑλλήνων καὶ τὴν ὠραϊοτάτην αὐτῶν γλῶσσαν
παραινέσῃ με νὰ δημοσιεύσω σημειώσεις τινάς,
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διδασκαλικὰς, περὶ τῆς
ἱστορίας τῆς προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης
ὑπὸ τῶν ἐλλήνων τῆς Δύσεως καὶ ἐν τοῖς
σχολείοις τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὀλλανδίας.

Πρὸ τῆς παλιγγενεσίας (renaissance) εἰς
τρόπος τῆς προφορᾶς ὑπῆρχεν, ὅν ἠκολούθουν
πάντες οἱ Ἑλληνίζοντες, δηλαδὴ ἡ γνησία
προφορὰ. Ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἑλληνες ἐτήρουν
τὴν προφορὰν ταύτην ὅταν οἱ Ἀτῖνοι παρέλαβον
πληθὺς λατινικῶν λέξεων εἰς τὴν γλῶσσάν των,
τοῦτο ἀπέδειξε πιστικώτατα ὁ λόγιος κ. Α. Ρ.
Γρακσθὲς (Grammaire du Grec actuel. Paris
1873 ἐν τῷ Προλόγῳ).

Τὴν προφορὰν ταύτην παρέδωκε καὶ ἡ λα-
τινικὴ ἐκκλησία, λέγω παρέδωκε, διότι ἡ
λειτουργικὴ γλῶσσα τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τῆς
Ῥώμης ἦτο ἡ Ἑλληνική. Πᾶσαι αἱ συμβολι-
καὶ λέξεις, ὡς τὸ μονόγραμμα ΙΧΘΥΣ, ἦσαν
ἐλληνικαί. Τὸ "Κύριε ἐλέησον" λατίνως γράμ-
μασι δὲν γράφεται Kurie eleison, ἀλλὰ Kyrie
eleison, καὶ αἱ λέξεις "Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος
ισχυρός" κτλ. ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς μεγάλης
Παρασκευῆς δὲν γράφονται Hagios ho Theos κτλ.
ἀλλὰ agios o Theos κτλ.

Τὴν προφορὰν ταύτην ἐτήρουν ἐν τῷ μεσαιῶνι
πάντες οἱ γράφοντες τὰ ἑλληνικά, ὡς τότε ἐν
χρήσει ἦτο, λατινικοῖς γράμμασι, καὶ ὁ Λουίτ-
πράνδος (Luitprandus Ticiensis), ἱστορικός
τῆς δεκάτης ἐκατονταετηρίδος ἐν τῷ βιβλίῳ αὐ-
τοῦ "Ἀνταπόδοσις" ἔγραψε καὶ ἑλλήνικοις καὶ
λατινικοῖς γράμμασι οὕτως: αὐτοῦ = autu,
τῆς πτωχείας = tis ptocias, ἡ γούμενον =
igumenon, θασιλεῦ = wasileu, ἄθειοι καὶ
ἀσεβεῖς = athei ke asevis. Τὸ βιβλίον ἐξε-
δόθη ἐν Pertz, Monumenta Germaniae.

Τὴν προφορὰν ταύτην ἐδίδασκον πάντες οἱ
ἐν τῇ Δύσει Ἕλληνες, οἵτινες μετὰ τὴν πτώσιν
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν,
καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ πολὺς Θεόδωρος Γαζής, ὅστις
ἔγραψε γραμματικὴν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν χρήσει
παρὰ τοῖς Ἑλληνίζουσι, καὶ ἦς ὁ Ἐρασμος
ἐξέδωκε τὰς δύο πρώτας ἐδόχους ἐν τῷ Α'. τμή-
ματι τῶν Ἀπάντων αὐτοῦ (ἐν Βασιλείᾳ 1540).

Ἀλλ' ὁ Ἐρασμος ἐπειράθη νὰ μετασχημα-
τίσῃ τὴν γνησίαν προφορὰν κατὰ τὴν Ὀλλαν-
δικήν, καὶ ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει
τὰ φωνήεντα η καὶ υ καὶ αἱ δίφθογγοι εἰ καὶ
οἱ νὰ προσφέρονται ὡς ι, οὐδὲ αἱ δίφθογγοι αὐ
καὶ εὐ ὡς αἱ καὶ ef. (De recte linguae La-
tinae Graecaeque pronuntiatione.)

Βεβαίως ὁ Ἐρασμος ἦτο λόγιος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐ-
τος δὲν μετεσχημάτισε τὴν προφορὰν τῆς ἐλ-
ληνικῆς οὐδ' ἐν τῇ πατρίδι του. Καλῶς γι-
νώσκω ὅτι ὁ Ἐρασμος ὀνομάζεται πατὴρ τῆς
κατ' αὐτὸν ὀνομασθείσης ἑρασμικῆς προ-
φορᾶς, ἀλλ' ἡ προφορὰ του αὐτὴ εἶναι τέκνον
ὀψίγονον, γεννηθὲν σχεδὸν 50 ἔτη μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ πατρὸς. Τοῦτο θ' ἀποδείξῃ ἀναμφι-
δόλως ἡ βιβλιογραφία.

Κατὰ τὴν 16^{ην} ἐκατονταετηρίδα ἐξεδόθησαν
ἐν Βελγίῳ τὰ ἐξῆς βιβλία, ἅτινα ἦσαν ἐν χρήσει
ἐν τοῖς σχολείοις τῆς ἐπαρχίας Λιμβούργου,
δηλ. ἐν ταῖς πόλεσι Μασσάτριχ, Σίτταρν καὶ
Ῥουρμόνδ (ἀνηκούσας σήμερον τῇ Ὀλλανδίᾳ).
α'. Theophili Golii, educationis puerilis lin-
guae Graecae, Argentorati 1572 (Paris II,
1580). Ἡ προφορὰ ἐν αὐτῷ περιγράφεται οὕτω:
ε = vita, η = ita, ζ = zita, θ = thita, μ =
mi, τ = taf.

β'. Absolutissimae institutiones in Grae-
cam linguam, auctore Nicolao Clenardo κτλ.
Antverpiae Chr. Plautinus 1576.

Ἡ προφορὰ ἐν τῇ Γραμματικῇ τοῦ Γολίου
τῶν διφθόγγων αὐ, εὐ, η καὶ αὐ περιγράφεται
σχεδὸν ὡς αἱ, ef, if καὶ of.

Ἡ ψευδὴς ἑρασμικὴ προφορὰ εἰσῆλθε εἰς τὰ
σχολεῖα τῆς Ὀλλανδίας (οὐχὶ καὶ τοῦ Βελγίου
καὶ τοῦ Λιμβούργου) μετὰ τὸ ἔτος 1605 ὑπὸ
Γεράρδου Φοσίου διὰ βιβλίου ἐκδοθέντος ψη-
φίσματι τῆς βουλῆς τῆς Ὀλλανδίας καὶ ἐφροντος
ἐπιγραφῆν Gerardi Jo. Vossii, Linguae grae-
cae rudimenta κτλ. Edit. post. Amstelo-
dami 1689. Ὁ Φόσιος τὸ β προφέρει ὡς h,
οὐχὶ ὡς υ, τὸ ἰῶτα λέγει τρισύλλαβον, τὸ η
ὡς ε μακρόν. ἐν τοῖς διφθόγγῳις η, η, φ τὸ
ἰῶτα δὲν προφέρεται.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Φοσίου ἐξάγομεν ὅτι ἐν
τοῖς χρόνοις αὐτοῦ ἡ γνησία προφορὰ ἐτήρειτο,
διότι λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσφέρονται τὰ
φωνήεντα καὶ αἱ δίφθογγοι ὡς συνεβίβουσι καὶ
ὅτι οἱ πρόμαχοι τῆς προφορᾶς ταύτης εἶναι ἀνα-
κόλουθοι. ὅτι οἱ προστάται τῆς ἑρασμικῆς προ-
φορᾶς καὶ ἀπὸ τῶν ζώων μεταχειρίζονται τὰ
σοφίσματα των, οὕτως ὁ Ἐρασμος ἀπὸ τοῦ
κόκκυγος καὶ ὁ Φόσιος ἀπὸ τῶν προβάτων, τὰ
ὅποια φωνάζουσι be, οὐχὶ bi. Τὸ τελευταῖον
τοῦτο σόφισμα τοσοῦτον ἐπάρξαε τοὺς ἐλληνί-
ζοντας, ὥστε ὁ Lichtenberg παρωδῶν ἱστῶν
τοῦ Σαίξπηρου εἶπε: to ba or not to bi, that
is the question.

Ἀλλ' ὁ Φόσιος δὲν ἐξέτεινε τὴν ἐπιρροήν
του ἐν πολλοῖς σχολείοις τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ
Βελγίου, ἐνθα ἦτο ἐν χρήσει ἡ γνησία προφορὰ,
ἣν ἐδίδασκον ἡ Γραμματικὴ τοῦ Ἰακώβου Γρε-
τσέρου (καθηγητῆς ἦτο οὗτος ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ τῆς Ἱγολσταδίας), ὅστις ἔγραψε Rudimenta
linguae graecae κτλ. Ἐν αὐτῇ ἡ προφορὰ
περιγράφεται ὡς ἐν ταῖς Γραμματικαῖς τοῦ Γο-
λίου καὶ Κλενάρδου. Ὡστε ὁ Γρέτσερὸς ἀκο-
λουθεῖ τὴν γνησίαν προφορὰν καὶ νοθεύει, οἱ
σπουδασταὶ ν' ἀναγινώσκουσι κατὰ τοὺς τόνους
καὶ τὴν προσωδίαν.

Πάντα τὰ βιβλία ταῦτα, τὰ ὅποια ἀνέφερον,
εὐρίσκονται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς πόλεως Maas-
tricht. Καταλήγω τὸ ἄρθρον τοῦτο μετὰ τῆς
εὐχῆς. Εἴθε ἐκταῦθα τὰ ὅρια τῆς γλώσσης καὶ
τοῦ βασίλειου τῶν Ἑλλήνων!

Η ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ ΚΑΙ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΑΥΤΗΣ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων, ὅρα σελ. 277.)

Πρόσφατος ἐφεύρεσις τῆς μελινίτιδος καὶ
ἄλλων ἐκρηκτικῶν οὐσιῶν ὑπεσκέλισαν
κάπως τὴν δυναμίτιδα, ἥτις πρὸ μικροῦ
ἔτι κατεῖχεν ἀποκλειστικὴν σχεδὸν θέσιν ἐν ταῖς
ἐκρηκτικαῖς ὕλαις. Ἐν τούτοις ὅμως ἐν ᾧ ἡ
μελινίτις ἀντὶ τοῦ μόνον εἰς τὴν στρατιωτικὴν
δικαιοδοσίαν, ἡ δυναμίτις ἡ καλλίον ἐπείν ἡ
νιτρογλυκερίνη, οὕσα ἡ βάση τοῦ προϊόντος τοῦ-
του, εἶναι ὁ ισχυρότερος βοήθης τοῦ ἀνθρώπου
εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, εἰς τὰ μεταλλεῖα κτλ.
Εἰς τὴν δυναμίτιδα ὑφείλοντο, ὅτι διερχόμεθα
ἐν σιδηροδρόμῳ διὰ τοῦ κέντρου μεγάλων ὁρέων,
εἰς τὴν δυναμίτιδα ὑφείλοντο τὰς ἐκτεταμένας
σήραγγας τοῦ Ἀγίου Γουάρδου, τοῦ Κινηοῦ
ὄρους καὶ τῶσας ἄλλας κατασκευασθείσας καθ' ὅ-
λην τὴν ὕψλην. Ἡ δυναμίτις εἶναι τὸ παντο-
δύναμον ἐργαλεῖον τοῦ ὁρότου.

Εἴκοσι ἥδη παρήλθον ἔτη ἀφ' ὧν ἡ δυνα-
μίτις κατασκευάζεται βιομηχανικῶς δὲν ὑπάρ-
χει σχεδὸν κράτος, ἐν ᾧ νὰ μὴ ἰδρῶσαν κατα-
στήματα δυναμίτιδος. Ἡ Γαλλία ἔχει τρία, ἡ
Ἀγγλία τέσσαρα, ἐν οἷς τὸ ἐν Ἀβερδῶν, ὅπερ
παράγει ἑκατομμύρια πολλὰ χιλιogramμων, ἡ
Γερμανία ἔχει ὀκτὼ καταστήματα, προμηθεύοντα
τὴν ἀναγκαίαν δυναμίτιδα διὰ τὰ ἐν Δονέτς καὶ
Σιδηρίᾳ μεταλλεῖα, ἡ Ἰταλία ἔχει δύο καὶ ἡ
Ἀυστρία, ἡ Ἰσπανία, τὸ Βέλγιον ἐκέκτηντο ἥδη
τοιαῦτα καταστήματα, ἐν οἷς κατασκευάζεται ἡ
τόσον ὠφέλιμος ἐκρηκτικὴ αὕτη οὐσία.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὡς βάσις τῆς δυναμί-
τιδος χρησιμεύει ἡ νιτρογλυκερίνη εἰτε ἐν κατα-
στάσει βρευστῇ εἰτε καὶ στερεῇ. αἱ λοιπαὶ ὕλαι,
αἱ μηχανικῶς μετ' αὐτῆς ἐνοόμεναι, δὲν ἔχουσιν
ἢ ὅλως δευτερεύουσιν σημασίαν. Διὸ καὶ ἐν
τῇ κατασκευῇ τῆς δυναμίτιδος, ἰδίως ἐπὶ τῆς
νιτρογλυκερίνης ὑφείλει ὁ βιομήχανος νὰ ἐπι-
στήσῃ τὴν προσοχὴν του. Διάφοροι ὑπάρχουσι
τρόποι παρασκευῆς τῆς νιτρογλυκερίνης ἐν πρῶ-
τοις ὡς πρὸς τὴν ποσότητα τῆς γλυκερίνης καὶ
τοῦ θεικοῦ καὶ νιτρικοῦ δέξεος, εἰτα δὲ ὡς πρὸς
τὴν διάρκειαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κατα-
σκευῆς. Ἐν καλῶς ὀργανισμένῳ ἐργοστασίῳ ἡ
παραγωγὴ τῆς νιτρογλυκερίνης πρέπει νὰ ᾖ
περίπου 200 ἐπὶ τοῖς 90 τῆς χρησιμοποιουμένης
γλυκερίνης. Τοιαύτην παραγωγὴν παρέχει τὸ
Ἰταλικὸν ἐργοστάσιον, οὗ τὰς εἰκόνας παραθέ-
τομεν.

Ἡ κατασκευὴ τῆς νιτρογλυκερίνης δὲν εἶναι
πολύπλοκος. Ἐντὸς τῶν καταλλήλων ἀγγείων
χύνεται ἡ ἀναγκαία ποσότης τῶν δέξων, θεικοῦ
μὲν 60^ο καὶ νιτρικοῦ 48^ο, ἥτοι ἐπὶ 150 χιλιο-
gramμων νιτρικοῦ δέξεος, 800 χιλιogramμα θεικοῦ.
Τὰ πρὸς μίξιν ἀπαιτούμενα 50 χιλιogramμα
γλυκερίνης χύνονται κατὰ σταγόναν ἐντὸς τῶν
δέξων. Δύο θερμόμετρα ὀρίζουσιν ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος, ἥτις δὲν
πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τοὺς 30 ἢ 32^ο. Διὰ τῆς
χύσεως τῆς γλυκερίνης ὁ ἐργάτης ρυθμίζει τὴν
θερμότητα. Ῥεῦμα ἀέρος πεπιεσμένου ὑποδοι-
θεῖ τὴν μίξιν. Ἀμα χυθῇ ἡ τελευταία σταγὼν
τῆς γλυκερίνης, ἡ κατασκευὴ ἐπερατώθη. Διὰ
τοιοῦτου ἀπλοῦ τρόπου, δεκαπεντάκις ἐν μῇ
ἡμέρᾳ ἐπαναλαμβανόμενον, παράγονται καθ' ἑ-
κάστην δύο χιλιάδες χιλιogramμων δυναμίτιδος.
Ἡ διάρκεια ἐκάστης μίξεως δὲν ὑπερβαίνει τὰ
20 ἢ 25 λεπτά τῆς ὥρας.

Ἡ νιτρογλυκερίνη, ἐξαγομένη ἐκ τῶν ἀγ-
γείων τίθεται ἐντὸς μολυβδίνων κυλίνδρων, ἐνθα
ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῶν καθ' ὑπερβάσιν δέξων
ἐπιπλέουσα, ἐν ᾧ τὰ δέξα κατακάθηνται. Ἀπὸ

τῶν κυλίνδρων ἡ νιτρογλυκερίνη με-
ταφέρεται εἰς ἄλλα ἀγγεῖα, ἐν οἷς
πλύνεται διὰ βέοντος ὕδατος καὶ τιθε-
μένη τέλος ἐντὸς διαλύσεως σόδας ἀπόλ-
λυσαι τὰ ἐνυπάρχοντα εἰς δέξα. Οὕτω
καθαρισθεῖσα ἡ νιτρογλυκερίνη ζυμοῦ-
ται, ἐξουδετερουταὶ καὶ ἐνοῦται πρὸς
διαφόρους ἀπομυζητικὰς οὐσίας. Ἡ
κόνις ὁμοιάζουσα τὴν κόνιν τοῦ κακάου
εἶναι ἡ δυναμίτις, ἥτις ἀπεξηραμένη
τίθεται ἐντὸς τῶν φουσίγγων. Ἡ ζύ-
μωσις γίνεται ἐπὶ μολυβδίνων τραπε-
ζῶν, ὡς γίνεται ἡ ζύμωσις τοῦ ἄρτου.
Τὰ φουσίγγια ἔχουσι συνήθως μῆκος 8
ἑκατοστομέτρων καὶ βάρος 70—80
gramμων. Τετυλιγμένα ἐντὸς χαρ-
τίνων θηκῶν τίθενται ἐντὸς πυξίδων
2½ χιλιogr. καὶ εἰτα ἐντὸς κιβωτίων
25 χιλιogramμων, ὅπως παραδοθῶσιν
εἰς τὸ ἐμπόριον.

Καὶ ἡ μὲν παραγωγὴ τῆς δυναμί-
τιδος εἶναι ἀπλουστάτη, ὡς πᾶς τις
πείθεται ἐκ τῆς θραχείας ταύτης περι-
γραφεῖς, οἱ κίνδυνοι ὅμως, οἱ συνδεό-
μενοι πρὸς αὐτήν, εἶναι μέγιστοι.
Ἀνὰ πᾶν σχεδὸν ἔτος ἀγγέλλονται
ἐκρήξεις δυναμιτοποιείου, καὶ τοῦτο
διότι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων
τούτων ἀπαιτεῖται παῖρα μεγάλη καὶ προσοχὴ
διαρκής. Δυστυχῶς πολλοὶ τῶν ἐργατῶν δὲν
εἶναι ἀρκούντως γενομασμένοι καὶ οὐχὶ πάν-
τοτε προσεκτικοί. Ἄρχει δὲ μόνον στιγμήα ἀπρο-
σεξία, ὅπως ἰεπνεχθῇ καταστροφὴ. Ὅποιον
εὐρὺ βιομηχανικὸν στάδιον καίται ἀνοικτὸν τῇ
δυναμίτιδι περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα· ὁ
κόσμος ὅλος τὸ γινώσκει.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΦΥΣΙΓΓΙΩΝ ΔΥΝΑΜΙΤΙΔΟΣ.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΠΕΡΙΓΗΓΗΣΙΣ
ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑΙ.

Υπὸ Ἰ. Μ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὅρα σελ. 281 καὶ 284.)

Ζ'.

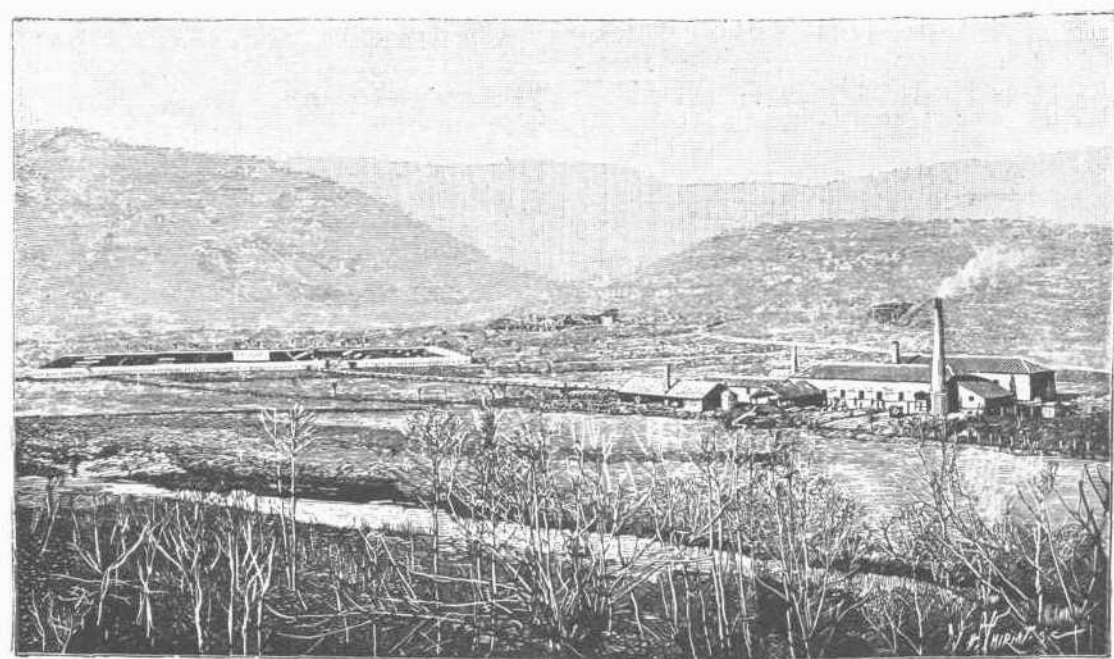
Ἀπὸ Γρενάδης εἰς Κόρδοβαν. Ἡ Κόρδοβα.

ΠΛΗΡΗΣ ἀνεξαρτήτων ἐντυπώσεων ἀνε-
χώρου τῇ 25^ῃ Μαρτίου πρωὶ ἐκ τοῦ
ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τοῦ λόφου

τῆς Ἀλγάμβρας κειμένου ξενοδοχείου
τῶν ἐπτά ὁροφῶν, ὅπως συνεχίσω
τὴν περιήγησίν μου, ἀπερχόμενος εἰς
Κόρδοβαν. Τὸν σιδηροδρομικὸν σταθ-
μὸν εὖρον ἐρρημον ἀνθρώπων καὶ κτη-
νῶν· διότι ἡ διὰ τὴν Κόρδοβαν προω-
ρισμένη ἀμαξοστοιχία δὲν ἀνεχώρει
εἰμὴ μετὰ μίαν σχεδὸν ὥραν. Ὅλοι
οἱ ξενοδοχοὶ ἐν Ἰσπανίᾳ ἔχουσι τὴν
κακίστην συνήθειαν ν' ἀποπέμψωσι τοὺς
ξένους εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθ-
μοὺς πολὺ πρὶ τῆς τεταγμένης ὥρας
πρὸς ἀναχώρησιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν.

Ἐν ᾧ δὲ πρὸς διασκέδασιν τῆς
μελαγχολίας μου περιεπάτου ἀνω καὶ
κάτω ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ σταθμοῦ,
ἤκουσα πολλῶν φωνῶν ᾄδουσῶν ἐπι-
σθεν ὑψηλοῦ τοῖχου ἄσματα μέλους
ἀραβικοῦ. Ὑπερβάς διὰ πλαγίας τι-
νὸς διόδου τὸν τοῖχον τοῦτον εὐρέθην
ἐνώπιον πλήθους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
νέων καὶ νεανίδων ἐργαζομένων περὶ
μεγάλων θημωνιῶν ὑπὸ εὐρείαν σκιάδα
ἐκ καλῶν. Ὅλων οἱ μεγάλοι καὶ
μέλανες ὄφθαλμοὶ προσηλῶθησαν ἐπ' ἐ-
μὲ καὶ με παρτήρουν μετὰ πολλῆς
περιεργίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἀντήλλαξαν
μεταξὺ των ὀλίγας λέξεις συνοδευ-
όμενας ὑπὸ μειδιαιμάτων καὶ παρήλθεν ἡ ἐκ τῆς
παρουσίας μου πρώτη ἐντύπωσις, ἥρξαντο νὰ
λύσωσι τὰ δέματα καὶ ν' ἀποκαλύπτωσι τὰ πη-
λινα ἢ μετὰλλινα ἀβάκια τὰ περιέχοντα τὸ λιτόν
πρόγευμά των. Περιήλθον καὶ παρτήρησα μετὰ
προσοχῆς τὴν τροπὴν τῶν πτωχῶν ἐκείνων ἀν-
θρώπων, καὶ δὲν εὖρον αὐτὴν εὐκαταφρόνητον.

Οἱ μὲν εἶχον ἐνώπιόν των παχὺν ζωμὸν ἐκ γεω-
μήλων, λαχάνων καὶ ὀσπρίων ἐδρασμένων ἐν
ὕδατι καὶ ἐλαίῳ· οἱ δὲ κρέας ἐψήμενον μετὰ
γεωμήλων, ἢ λαχάνων, ἢ ὀσπρίων· ἄλλοι κρέας
μόνον ἐφθόν· ἄλλοι ἄρτον μετὰ τυροῦ, ἢ ἐλαίων,
ἢ τεμαχίου καπνιστοῦ χοιρέιου πάχους. Οἱ

ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΝ CENGIO ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Ἡ Οἶτη.

Ἡ Ὀθρυς.

Ὁ Ἀλυρίς.

Ἡ Ὀσσα.

Ο ΚΟΛΠΟΣ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ.

αὐτὴν ἔστω καὶ ἀσφαλὲς περὶ σκηνῶν καὶ γε-
γονότων εἰς ἃ θὰ ἔλαβε θεαταῖος μέρος, ὥστε
ἀπεφάσισα νὰ τὸν δεχθῶ καὶ μάλιστα νὰ τὸν
φέρω ἐνώπιον τῆς Παυλίνας. Ἐὰν ἤθελεν ἡδύ-
νατο νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ
ἀκόμη περὶ τοῦ ἄλλοτε ἔρωτός του πρὸς αὐτὴν
καὶ περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου ὑπερ ἡδύνατο
νὰ βοηθήσῃ τὴν Παυλίαν εἰς τὸ ν' ἀνεύρῃ τὸν
ἀπολεσθέντα μίτον τῆς μνήμης τῆς.

Ὁ Μάκαρης εἰσῆλθεν καὶ μὲ ἐχαιρέτισε μὲ
ῥυθμὸν ὅπερ δὲν ἐφαίνετο εἰλικρινές. Προσησθάνθη
εὐθὺς ὡς ἔλαβον τὴν χεῖρά του, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς
του προσμήνυε οὐδὲν τὸ καλόν· ἀλλὰ πρὸς τί
ν' ἀνησυχῶ διὰ τὴν ἄφιξίν του; Μοὶ ἦτο χρή-
σιμος ὥπως ἐπιτόχω τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπεδίωκον

καὶ ὀλίγον μὲ ἐνεδιέφερον τὸ μέσον· τὸ πᾶν
ἦτο νὰ τὸ μεταχειρισθῶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ
μὴ δυνηθῇ νὰ μὲ βλάψῃ. Ἀλλ' ἄρα γε θὰ
ἐπιτόχω; Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ.

Τῷ ἀνταπέδωκα σχεδὸν ἐπίσης εἰλικρινῶς
τὸν χαιρετισμόν του, τῷ προσέφερον κάθισμα καὶ
ἐσήμενα διὰ νὰ φέρουν οἶνον καὶ σιγαρέτα.

— Βλέπετε, ἐκτελῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, κύ-
ριε Βώγαν, εἶπε μειδιῶν.

— Ναί. Πάντοτε ἤλπιζον ὅτι ἠβέλατε τὴν
ἐκτελέσει. Πρὸ πολλοῦ εἶσθε ἐν Ἀγγλίᾳ;

— Πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Πόσον καιρὸν θὰ μένιντε;

— Ἔως ὅτου μὲ ἀνακαλέσωσιν εἰς τὸ ἐξω-
τερικὸν αἱ ὑποθέσεις. Ἐκαὶ δὲν θαδίξουσιν κα-

λῶς δι' ἐμέ, πρέπει νὰ περιμένω αἰθριωτέραν
ἀτμοσφαῖραν. Ἐρριψά ἐπ' αὐτοῦ ἐταστικὸν
βλέμμα.

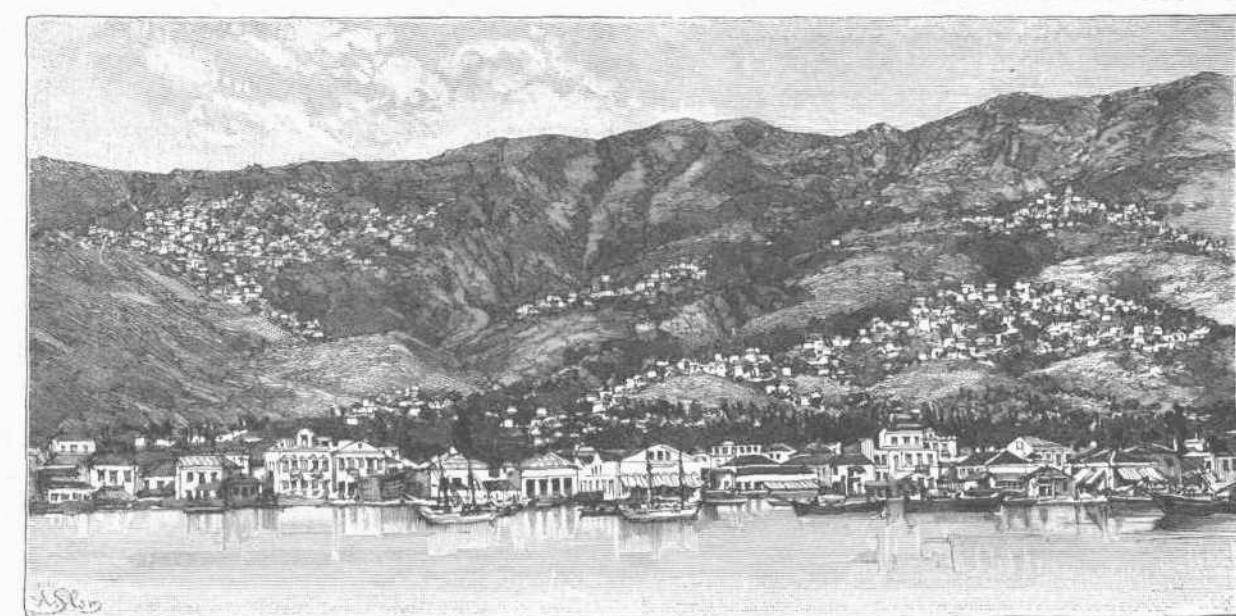
— Ἐνόμιζον ὅτι τὸ ἐπάγγελμά μου σὰς
ἦτο γνωστόν, μοὶ λέγει.

— Ὑποθέτω ὅτι εἶσθε συνωμότης, δὲν μετα-
χειρίζομαι τὴν λέξιν προσβλητικῶς, ἀλλ' εἶναι
ἡ μόνη ἢ δύναμαι νὰ εὔρω.

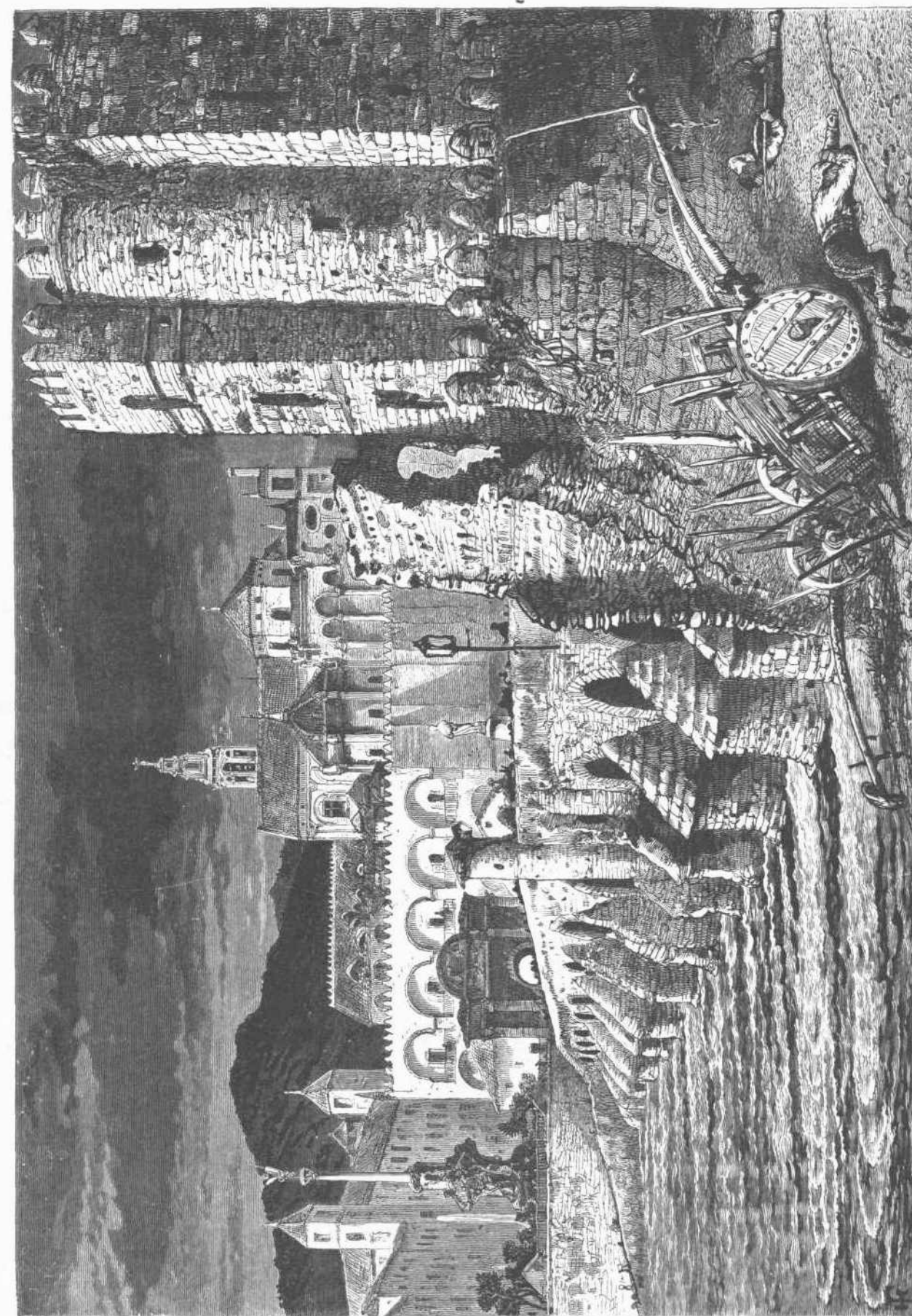
— Μάλιστα, συνωμότης, ἀναμορφωτής, ἀπό-
στολος τῆς ἐλευθερίας, ὅπως σὰς ἀρέσει.

— Ἀλλ' ἡ πατρίς σας ἡλευθερώθη πρὸ πολ-
λῶν ἐτῶν;

— Πλὴν μέγα μέρος δὲν εἶναι ἐλεύθερον
εἰσέτι. Ἐργάζομαι δι' αὐτό· ὁ δυστυχὴς φί-
λος μου Κένερης ἔπραττε τὸ ἴδιον, ἀλλ' ἔφ-

Ο ΒΟΛΟΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΖΑΜΙΟΝ ΕΝ ΚΟΡΔΟΒΗ.

ἔσας δι' αὐτὸν ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν μό-
χων του.

— Ἀπέθανεν; ἤρρωσται ἔκπληκτος.

— Ἀπέθανεν δι' ὅλους μας, δὲν δύναμαι νὰ
σὰς δώσω λεπτομερείας, ἀλλ' ἐδδομάδας τινὰς
μετὰ τὴν ἀναχώρησιν σας ἐκ Γενεύης, συνελήφθη
εἰς Πετρούπολιν, ἔμεινε πολλοὺς μῆνας εἰς τὴν
εἰρκτὴν πρὶν δικασθῆ καὶ μ' ἐπιληροφόρησαν ὅτι
ἡ δίχῃ ἐγένετο.

— Καὶ τί τῷ συνέβη;

— Ἐκεῖνο ὅπερ συμβαίνει πάντοτε, ὁ δυ-
στυχὴς φίλος μας ὁδεύει τώρα πρὸς τὴν Σι-
βηρίαν, καταδικασμένος εἰς ἰσθμία δεσμὰ ἐντὸς
τῶν μεταλλείων.

Μολοντί δὲν ἤμην πολλὸ διατεθειμένος ὑπὲρ
τοῦ Κένερη, ἀνετηρίασα μαθὼν τὴν τὸχην του.

— Καὶ ὑμεῖς ἐδραπέυσατε; τῷ εἶπον.

— Βεβαίως, ἄλλως δὲν θὰ ἤμην ἐδῶ
καπνίζων τὰ καλὰ σιγαρέτα σας καὶ ῥοφῶν τὸν
περίφημον θορυγγάλειον οἶνόν σας.

Ἐταράχθη πολλὴ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μεθ' ἧς
ὠμίλει περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ φίλου του. Ἐὰν
ἐμὲ ἐβλίθεν τὸσον ἡ σκέψις ὅτι ἐργάζεται ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος εἰς τὰ μεταλλεῖα, τί ἔπρεπε νὰ
αἰσθάνηται ὁ σύντροφός καὶ φίλος του;

— Τώρα, κύριε Βώγαν, μοὶ λέγει θὰ ὁμι-
λήσωμεν περὶ σπουδαίων υποθέσεων καὶ πολλὸ
φοβοῦμαι μὴ σὰς προξενήσω ἀπρόσπτόν τινα
δυσάρεστον.

— Εἴπατέ μοι τί ἔχετε νὰ μοὶ κοινοποιήσητε.

— Πρώτον θὰ σὰς ἐρωτήσω τί σὰς εἶπεν ὁ
Κένερης περὶ ἐμοῦ;

— Μοὶ εἶπε τὸ ὄνομα σας.

— Δὲν σὰς εἶπε τίποτε διὰ τὴν οἰκογένειάν
μου; Ὅχι, θεθαίως δὲν σὰς ἔδωκεν τὸ ἀληθὲς
ὄνομά μου, οὔτε τὸ ἰδικόν του. Δὲν σὰς εἶπεν
ὅτι τὸ ὄνομά μου ἦτον Μάρκ καὶ ὅτι ἡ Παυ-
λίνα καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀδελφοί;

Τοιαύτῃ ἀνακοίνωσις μὲ ἐξέπληξε μεγάλως,
ἐνεθυμήθην ὅσα μοὶ εἶπεν ὁ ἱατρός περὶ τοῦ
ἔρωτός τοῦ ἀνθρώπου τούτου πρὸς τὴν Παυλίαν
καὶ δὲν ἔδωκα τὴν ἐλαχίστην πίστιν εἰς τὴν
διαβεβαίωσίν του. Ἀλλὰ συλλογίζομενος ὅτι
ἦτο καλλίτερον ν' ἀκούσω ὅτι εἶχε νὰ μοὶ
εἴπῃ τῷ ἀπεκρίθην ἀπλῶς.

— Ὅχι, ὁ Κένερης δὲν μοὶ τὸ εἶπεν.

— Πολὺ καλὰ, τότε θὰ σὰς διηγήθῃ τὴν
ἱστορίαν ὅσον συντομώτερον δύναμαι. Εἶμαι
γνωστὸς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα,
ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου εἶναι Ἀντώνιος Μάρκ.
Ὁ πατήρ μου ὅστις ἦτο καὶ πατήρ τῆς Παυ-
λίας, ὑπανδρεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κένερη,
ἀπέθανε νέος καὶ ἀφῆκεν ὅλην του τὴν μεγάλην
περιουσίαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συζύγου του,
ἥτις καὶ αὐτὴ ἀποθανοῦσα μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκε
αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ θεῖου μου ὅστις τὴν ἔλαθεν
ὡς παρακαταθήκην μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φρον-
τίσῃ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ δι' ἐμέ. Γνω-
ρίζετε τί ἀπέγινεν ἡ περιουσία αὐτῇ, κύριε Βώγαν;

— Ὁ ἱατρός Κένερη μοὶ τὸ εἶπεν, ἀπε-
κρίθη μὲνων ἔκπληκτος ἀκουσίως ἐκ τοῦ πει-
στικοῦ τρόπου μεθ' οὗ διηγείτο τὰ συμβεβηκότα.

— Μάλιστα, ἡ περιουσία αὐτῇ ἐδαπανήθη
διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἱταλίας, ἐξηργήμενος ὅπως
διαβέβημεν πολλοὺς δημοκρατικούς καὶ ὅπως
ἀγοράσωμεν ὅπλα διὰ πολλοὺς ἀληθεῖς πατρι-
ώτας. Ὅλη ἡ περιουσία μου ἐδαπανήθη τοι-
ουτοτρόπως ὑπ' ἐκείνου, παρ' ᾧ ἦτο παρακατα-
τεθειμένη καὶ μ' ὅλα ταῦτα οὐδέποτε κατέχρινα
τὸν Κένερη. Ὅτε ἔμαθον ὅποιον χρῆσιν ἐποι-
ήσατο τῆς περιουσίας μας, τὸν συνεχώρησα ἐξ
ὅλης καρδίας.

— Ἀς μὴ γίνῃ πλέον ὁμιλία περὶ τούτου.

— Δὲν βλέπω τὰ πράγματα ἐντελῶς ὡς
ὑμεῖς· ἡ κυβέρνησις τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ

ἐπαγινήθη τώρα· ἡ Ἱταλία εἶναι ἐλευθερία, καὶ
ὁ πλοῦτός της θ' αὐτὴν ἐθαμνῇ.

— Τώρα, κύριε Βώγαν, ἰδοὺ ὅποια εἶναι ἡ
ιδέα μου. Νομίζω ὅτι ἐὰν τὰ γαγονότα, ἅτινα
σὰς διηγήθην, ἡδύνατο νὰ γίνωσι γνωστὰ εἰς
τὸν Βασιλέα θὰ ἐφθάνει τις εἰς ἀποτέλεσμα. Ἐν
ἐνὶ λόγῳ νομίζω ὅτι ἐὰν ὑμεῖς ἀφ' ἐνὸς διὰ
λογαριασμόν τῆς συζύγου σας, καὶ ἐγὼ ἀφ' ἐ-
τέρου ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ Κένερης οἰκιστοποίηθη
τὴν περιουσίαν μᾶς καὶ τὴν μεταχειρίσθη πρὸς
τὸ καλὸν τῆς πατρίδος ἀφίονον ἡμᾶς ἄνευ ὀβο-
λοῦ, θεθαίως μέγιστον μέρος τῆς πατρικῆς κλη-
ρονομίας ἡ καὶ ὁλόκληρος θὰ μᾶς ἀνταπεδίδοτο
εὐχαρίστως ὑπὸ τῆς ἱταλικῆς κυβερνήσεως. Βε-
θαίως ἔχετε φίλους ἐν Ἀγγλίᾳ οἵτινες δύνανται
νὰ σὰς συστήσωσι θερμῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς
πρὸς τὸν βασιλέα Βίκτωρα. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς
ἔχω φίλους ἐν Ἱταλίᾳ ὡς παραδείγματος χάριν
τὸν Γαριβάλδην, ὅστις δύνανται νὰ πιστοποιήσῃ
περὶ τοῦ ποσοῦ ὅπερ τῷ ἔδωκεν ὁ Κένερης.

Ἡ ἀφήγησίς του ἦτο πιθανή, ἄλλως τε καὶ
τὸ σχέδιόν του δὲν ἦτον ἀνθρώπου ὀνειροπολοῦ-
τος. Ὅρχιζα νὰ σκέπτομαι ὅτι δύνανται νὰ εἶναι
ἀληθῶς ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικὸς μου, καὶ ὅτι
ὁ Κένερης δι' ἀγνωστον αἰτίαν μὲ εἶχεν ἀπο-
κρύψει τὴν συγγένειαν.

— Ἀλλ' ἔχω ἀρετὴν περιουσίαν, τῷ εἶπον.

— Πλὴν ἐγὼ δὲν ἔχω ἀρετὴν, ἀπεκρίθη

γελῶν, νομίζω ὅτι χάριν τῆς συζύγου σας πρέπει
νὰ συμπαράξωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

— Θὰ τὸ συλλογιθῶ.

— Καλῶς, δὲν βιάζομαι· ἐν τούτοις θὰ συν-
αίρωμαι τὰ ἔγγραφα μου, καὶ θὰ ἐτοιμάσω τὴν
αἰτήσίν μου. Τώρα δύναμαι νὰ ἴδω τὴν ἀδελ-
φὴν μου;

— Θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον, περιμένετε.

— Εἶναι καλλίτερα, κύριε Βώγαν;

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν ἀροντίζων.

— Δυστυχὴς κόρη! τότε φοβοῦμαι ὅτι δὲν
θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ. Μετὰ τὴν παιδικὴν μᾶς
ἡλικίαν διήλθομεν ὀλίγον καιρὸν ἑμοῦ. Εἶμαι,
ὡς ἐλέπετε, πολὺ πρεσβύτερος τῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ
δεκάτου ὀγδοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας μου ἀγωνί-
ζομαι καὶ συνομωτῶ, εἰς τοιαύτας περιστάσεις
οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαροῦνται καὶ λησμο-
νοῦνται.

Καὶ μολοντοῦτο δὲν ἐπίστευον ὅσα μοὶ ἔλε-
γεν, πρὸς τούτοις ἤβηλον νὰ πληροφορηθῶ τὴν
ἐκτετακτὴν τὴν λέξω, ἃς εἶχε προσφέρει ὅτε ἀπο-
χωρήσθημεν εἰς Γενεύην.

— Κύριε Μάκαρη, τῷ λέγω...

— Μὲ συγχωρεῖτε, τὸ ὄνομά μου εἶναι Μάρκ.

— Τότε, κύριε Μάρκ, θὰ σὰς παρακαλέσω
νὰ μοὶ δώσητε πληροφορίας τινὰς ὅσον ἀφορᾷ
τὸ δυστύχημα ὅπερ ἐστέρησε τὴν σύζυγόν μου
τῶν διανοητικῶν τῆς δυνάμεων.

Τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε ἀποτόνῳ ὄφρ. "Δὲν
δύναμαι τώρα νὰ πράξω τούτου, θὰ σὰς τὸ εἶπω
προσεχῶς."

— Θέλετε ὅμως μοὶ ἐξηγήσει τοῦλάχιστον
τάς λέξεις σας ὅτε ἀπεχωρήσθημεν ἐν Γενεύῃ;

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι γνωρίζω ὅτι
σὰς ὠμίλησα κάπως ζωηρῶς καὶ ἀπεριοκέπτως,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλησμόνησα τί εἶπον τότε, μοὶ εἶναι
θεθαίως ἀδύνατον νὰ δώσω ἐξηγήσιν τινά.

Δὲν ἀπεκρίθη, διότι ἀμφεβόλων ἐὰν ἐπαίξε
κωμῳδίαν ἢ ὄχι.

— Γνωρίζω, ἐξηκολοῦθην, ὅτι δυσχερὴς τὴν
μαθὼν τὸν γάμον τῆς Παυλίας, διότι ὁ Κένερης
δὲν ἔπρεπε νὰ συγκατανεύσῃ ἐνεκα τῆς κατα-
στάσεως εἰς ἣν εὑρίσκειτο ἡ Παυλίνα καὶ το-
σοῦτον μᾶλλον, κύριε Βώγαν, καθόσον ἐσπεκτόμην
πάντοτε ὅτι θὰ τῇ δώσω Ἱταλὸν ὡς σύζυγον.
Ὁνειροπόλων δὲ ἐὰν ἐπαρκεῖται, χάρις εἰς

τὴν εἰσαίαν αὐτῆς καλλονὴν, θὰ ὑπανδρεύετο
ἀνθρώπον ὡφελότερος περιωπῆς.

Ἡ ἔλευσις τῆς Παυλίας μ' ἐμπόδισε ν' ἀπο-
κριθῶ· ἤμην πολλὸ περίεργος νὰ ἴδω ὅποιον ἐν-
τύπωσιν θὰ τῇ ἐπροξένοι ἡ παρουσία τοῦ ὀθῆεν
ἀδελφοῦ τῆς.

Ὁ Μάκαρης ἡγέρθη καὶ ἐπροχώρησεν πρὸς
αὐτήν. "Παυλίνα, εἶπεν, μὲ ἀναγνωρίζεις;"

Ἀμέσως προσηλώσασα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τῆς τὸν παρετήρει μ' ἐκπληκτον βλέμμα,
ἔπειτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡς ἤθελε πράξει
τις εὐρισκόμενος ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἐκεῖνος ἔλαβε
τὴν χεῖρά τῆς. Μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ Παυλίνα
ἀπεσώρετο ἀπ' αὐτοῦ ἀκουσίως.

— Δυστυχὴς, δυστυχὴς κόρη, εἶπεν· ἡ κα-
τάστασις τῆς εἶναι χειρότερα ἀφ' ὅτι ἐνόμιζα,
κύριε Βώγαν. Παυλίνα, εἶναι καιρὸς ἀφ' οὗτου
δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, ἀλλὰ θεθαίως δὲν μὲ
ἐλησμόνησας;

— Προσπάθουσαν νὰ ἐνθυμηθῆς τίς εἶναι
Παυλίνα, τῇ εἶπον.

Ἔθεσε τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ
ἐκίνησεν πάλιν τὴν κεφαλὴν.

— Non mi ricordo (δὲν ἐνθυμοῦμαι) ἀπε-
κρίθη, καὶ τότε ὡς εἰ αὕτη ἡ διανοητικὴ προσ-
πάθεια τὴν εἶχεν ἀπαυδῆσαι ἔπεισεν ἐπὶ καθί-
σματος στεναίνουσα.

Ἡμην ἐνθυμοσασμένος ἀκούων τὴν ἀπάντησιν
ἱταλιστῇ· ἦτο γλώσσα ἣν ὠμίλει πολὺ σπανίως,
μόνον ὅταν ἦτο ὑποχρεωμένη. Ἀλλ' ἀφοῦ τὴν
μεταχειρίσθη τώρα, ἦτο φανερόν ὅτι συνέδεσε
συγκρατούμενος τὸν ἐπισκέπτῃν πρὸς τὴν Ἱτα-
λίαν· αὐτὸ δι' ἐμὲ ἦτο νέα ἀκτὶς ἐλπίδος.

Παρετήρησα καὶ ἄλλο τι. Εἶπον ᾗδὲ ὅτι ἡ
Παυλίνα ὤφιστο σπανίως τοὺς ὀφθαλμούς διὰ
νὰ ἴδῃ τινά, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὸ διάστημα τῆς
ἐπισκέψεως τοῦ Μάκαρη οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν τὸν
ἐγκατέλειπον. Ἐκεῖνος ἐκάλυψε πλῆρως τῆς
καὶ ἀφοῦ τῇ ἀπέτεινε λέξεις τινὰς ἐξηκολοῦθῃσε
τὴν ὁμιλίαν μόνον μετ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ
μεταξὺ ἔβλεπον καὶ ἡ Παυλίνα ὁλονέν τὸν παρε-
τήρει μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνησυχίας, πολλὰς
μάλιστα ἐνόμιζον ὅτι ἀνεγίνωσκον εἰς τὸ βλέμμα
τῆς ἔκφρασιν τινὰ φρόβου. Τί μ' ἐνδιέφερε, ἐὰν
εἶναι φρόβος ἢ ἀπέχθεια, ἡ ἀνησυχία ἢ καὶ ἀκόμη
ὁ ἔρωτος; ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς
ἐπανερχομένης διανοίας. Ἐρχίζον νὰ φαντά-
ζομαι ὅτι ἐὰν ἡ Παυλίνα ἐθεραπεύετο ποτὲ,
τούτου ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχῇ μόνον διὰ τοῦ ἐπι-
σκέπτου καὶ ἐπομένως ἐνθ' μᾶς ἀπεχαιρέτα, τῷ
εἶπον εὐκρινῶς νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἐὰν ἦτο
δυνατὸν καὶ τὴν ἐπαύριον ἀκόμη.

Μοὶ τὸ ὑποσχέθη λίαν εὐγενῶς καὶ μᾶς ἐγ-
κατέλειπε.

Ἐσυλλογίστην ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἦτον ὅσον
καὶ ἐγὼ ἡδύκαριστος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος
τῆς συνεντεύξεώς μας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν
του, ἡ Παυλίνα ἐφαίνετο ἀνήσυχος· πολλάκις
τὴν εἶδα νὰ βλίβῃ τὸ μέτωπόν τῆς μὲ τὴν
χεῖρά τῆς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προὐχῶρει
πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε δεξιὰ, ἀριστερὰ
πρὸς τὸν δρόμον. Δὲν προσεῖχον πολὺ εἰς ὅτι
ἔκαμνε, μολοντί ἀπαξ καὶ δις μοὶ ἔρριψε
βλέμμα ἱκετευτικόν ὡς νὰ ἐζήτηε τὴν βοήθειάν
μου. Ὑπέθεσα ὅτι ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως ἀρ-
χαία τις ἀνάμνησις ἥτις συνεδέετο πρὸς τὸν
Μάκαρη, καὶ ἡ διάνοιά τῆς προσεπάθει νὰ ἐν-
θυμηθῇ καὶ περιέμενον ἀνυπομονῶς τὴν ἐπι-
σκέψιν ἣν εἶχεν ὑποσχέθῃ ὁ Μάκαρης νὰ μᾶς
κάμῃ τὴν ἐπαύριον. Ἡμην βέβαιος εἶναι θὰ τὸν
ἐπανίδω ἀφοῦ εἶχε τὴν ἀνάγκην μου.

Ἐπανήλθε τὴν ἐπαύριον, τὴν μετέπειτα ἡμέ-
ραν καὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ συνεχεῖαν. Ἦτο
φανερόν ὅτι ἐπεθύμει νὰ συμφιλιωθῇ μεθ' ἡμῶν,
ἐὰν τούτο ἦτο δυνατόν.

Προσπάθισεν νὰ φανῇ εὐχάριστος καὶ πρέπει
νὰ ὁμολογῇσῃ ὅτι, ὑπὸ ταιαύτας περιστάσεις ἦτο
λίαν ἐνδιαφέρον νὰ τὸν ἀκούη τις ὁμιλοῦντα.
Ἐγνώριζεν ἡ ἥξιον ὅτι ἐγνώριζεν λεπτομερῶς
τάς συνωμοσίας καὶ τὰ πολιτικά συμβεβηκότα
ἅτινα εἶχον λάθει γυῖραν ἐντὸς τῶν τελευταίων
δέκα ἐτῶν· ἐγνώριζεν ἅπαιρα ἀνέκδοτα καὶ συγ-
κινήτικα προσωπικά διηγήσεις. Εἶχεν πολε-
μῆσαι ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην καθ' ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τῆς ἱταλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἐγνώριζεν
ἐξ ἰδίας πείρας τὸ ἐσωτερικὸν τῶν εἰρκτῶν, καὶ
πολλάκις διέφυγε τὸν θάνατον διὰ τρόπου προ-
καλοῦντος θαυμασμόν!

Δὲν εἶχον αἰτίαν νὰ ἀμφιβάλω περὶ τῆς
φιλαληθείας τῶν διηγήσεών του, μολοντί κάπως
τὸν ὑπόπτευον, καὶ τὸ εὐγενὲς ὄφρς ὅπερ ἀνε-
λάμβανε, καὶ ὁ τῶσον κατὰ τὸ φαινόμενον εὐλι-
κρινῆς καὶ ἀφελῆς γέλως του δὲν ἔκαμνον νὰ
λησμονίσω τὴν ἔκφρασιν ἣν εἶχον ἄλλοτε παρα-
τήρησει ἀπροσδοκῆτως ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῶν
τρόπων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του. Ἀπῆλθον
δὲ νὰ παρευρίσκῃται ἡ Παυλίνα εἰς τὰς συνδια-
λέξεις μας, καὶ τότε μόνον κατὰ πρῶτον ἀπέ-
δειξεν ἡ πτωχὴ εἰς τὴν θέλησιν μου ταύτην
σιωπηλὴν ἀλλ' ἐκφραστικὴν ἀντιπάθειαν.

Δὲν ὠμίλει ἐνώπιον τοῦ Μάκαρη, ἀλλὰ τὸ
βλέμμα τῆς τὸν παρακολούθει, καὶ ἐφαίνετο ὡς
νὰ ἐξήσκη ὁ Ἱταλὸς γοητεῖαν τινὰ ἐπ' αὐτῆς.
Ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τὴν ἤκουα νὰ
γογγύζῃ καὶ ὅτε ἀνεχώρει, ἀναστάναι, ἀλλ' ἦτο
ἀναστεναγμένη ἀνακουφισμένη.

Καθημερινῶς ἐγένετο πλέον ἀνήσυχος καὶ
ἐταράττετο, ὥστε ἐνόησα ὅτι ὑπέφραεν. Ἡ καρ-
διά μου ἐσπαράττετο ἐπὶ τῷ λογισμῷ ὅτι τῇ
ἐπροξένοιον λύπην, ἀλλ' εἶχον ἀποφασίσει παντὶ
σθένει νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ἀπόπειράν μου καὶ
ἡσθάνομην ὅτι ἡ κρίσις σιγῇ προσήγγιζε
δι' αὐτήν.

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Μάκαρης
καὶ ἐγὼ ἐπινόημεν ποτήριον οἴνου, ἡ δὲ Παυλίνα
ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ πλησίον μας.
Οἱ ἀνήσυχτοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν προσηλωμένοι
ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ξένου, ὅστις ἤρχισεν νὰ διη-
γῆται τινὰς τῶν στρατιωτικῶν του περιπετειῶν.
Μᾶς ἔλεγεν, ὅτι ἀπαξ, ἐν ᾧ εὑρίσκειτο εἰς ἔσχατον
κίνδυνον, ὁ δεξιὸς θραχίον αὐτοῦ εἶχεν θραυσθῇ
καὶ ὁ ἀριστερός δὲν εἶχεν ἀρετὴν δύναμιν ὅπως
χρησιμοποίησιν τὸ ὅπλον μὲ τὴν λόγχην, ἀφῆ-
ρασε τὴν λόγχην καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς
χευρὸς τὴν ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀντα-
γωνιστοῦ του. Διὰ τὰ περιγρήψῃ δὲ κάλλιον
τὴν πρᾶξιν συνοδεύων τὴν διήγησιν διὰ χειρο-
νομίας ἔλαβε μίαν μάχαραν ἥτις εὑρίσκειτο ἐπὶ
τῆς τραπέζης, περιέγραψεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν κί-
νησιν ὡς προσβάλλων ὀθῆεν τὸν ὑποτιθέμενον
Ἀυστριακὸν μὲ τὴν λευκὴν στολήν.

Ἦκουσα, ὀπισθὲν μου φωνὴν θαθεῖαν καὶ
ὀπύκωπον. Στραφεὶς βλέπω τὴν Παυλίαν ἐξη-
πλωμένην μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς, ἀναίσθητον·
ἔτρεψε πρὸς αὐτήν, τὴν ἤρπασα καὶ τὴν μετέ-
φερα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου τὴν ἔθεσα ἐπὶ
τῆς κλίνης τῆς. Ἦτο σχεδὸν ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς
νυκτὸς καὶ ἡ Πριακίλλῃ ἐκτάκτως εἶχεν ἐξέλθει.
Ἐπῆστρεψα ἄμέσως εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐσπου-
σμένως ἠρῶθην εἰς τὸν Μάκαρη τὴν καλὴν
νύκτα.

— Ἐλπίζω, μοὶ λέγει, ὅτι δὲν εἶναι τι σπου-
δαῖον.

— Ὅχι, εἶναι ἀπλῇ λειποθυμία, ἴσως ἡ
ὀρμητικὴ χειρνομία σας τὴν ἐτρόμαξεν.

Τότε ἐπέστρεψα πλησίον τῆς κλίνης τῆς συ-
ζύγου μου, καὶ προσέδραμον εἰς τὰ συνήθη φάρ-
μακα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπῆνεγον κανὲν ἀπο-
τέλεσμα. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐκεῖ ὡχρὰ ὡς
ἀγαλμα· ἡ ἀδύνατος ἀναπνοὴ καὶ ὁ ἀσθενὴς

σφυγμὸς αὐτῆς μοὶ ἀπεδείκνυνον μόνον ὅτι ἔζη·
ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ἀναισθητος καὶ ἀκίνητος
ἐνὸςφ τῇ ἔτρεβον τὰς χεῖρας, τῇ ἔβρεχον τὸ
μέτωπον καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν ἐπαναφέρω
εἰς τὴν ζωὴν. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ
καρδία μου ἐπαλλεν σφοδρότατα, ἡσθάνομην ὅτι
ἡ τρομερὰ στιγμὴ ἤγγιζεν, ὅτι περιστατικὸν τι
ἀνεξυπώρσων ἐν αὐτῇ τὸ παρελθόν, καὶ ὅτι ἡ
σφοδρότης τοῦ κλονισμοῦ τὴν ἔκαμνε νὰ λειπο-
θυμήσῃ.

Μόλις ἐτόλμων νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ὁμολο-
γήσω εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἀνόητον πεποίθησίν μου,
ἀλλ' ἤμην βέβαιος ὅτι ὅταν ἡ Παυλίνα ἀνοίξῃ
τοὺς ὀφθαλμούς θὰ λάμψωσι δι' ἐμὲ μὲ νέον
φῶς, τὸ φῶς ἐξεγερμένης καὶ διαγυῖος δια-
νοίας. Τὸ ὁμολογῶ, ἦτο μωρὰ ιδέα, ἀλλ' ἐν
τούτοις τὴν εἶχον.

Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν δὲν ἔστειλα νὰ φέρω
τὸν ἱατρόν, καὶ ἔπαυσα τὰς προσπάθειάς μου
ὅπως τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἀπεφά-
σισα νὰ τὴν ἀφίσω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν
ἔως οὗτο ἐρυσπισθῇ μόνῃ τῆς. Ἐκράτουν τὸν
καρπὸν τῆς χεὶρὸς τῆς διὰ τῶν δακτύλων μου,
ὅπως ἀριθμῶ τοὺς σφυγμούς τῆς καὶ ἔθεσα τὴν
παραίαν μου ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς διὰ νὰ αἰσθάν-
ωμαι τὴν ἀναπνοὴν τῆς, καὶ τοιουτοτρόπως
ἐπε

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ.

Μετάφρασις Π. Α.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΩΜΕΝ τὸν Δημιουργὸν τῶν μυριάδων διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἔλεος! Τρεῖς θαυμασμοὶ ἀδελφοὶ ἐστάλησαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως καλλωπίσῃ καὶ εὐφραίνῃ τὸν κόσμον, ὅστις ἀνευ αὐτῶν ἦν ἐρημὸς καὶ ἀνευ ἀσμάτων ἦν ἐρημὸς διανύει τὸ στάδιον αὐτοῦ. Ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι ἄς συνδέσωμεν τοὺς πόθους ἡμῶν καὶ πρῶτον ἄς προσιπύμεν ὑπὲρ τῆς γλυπτικῆς! Αἰσθητικὴ καὶ ὡραία οὐσα, πρώτη ἐπισκέψθη τὴν γῆν. Εἶναι στιγμιαία ὄψασα, εἶναι λείψανον τοῦ ἐθνικοῦ ἐκείνου, ὅπερ σύσσωμον ἀφωσιώθη εἰς αὐτὴν μετὰ τὸ πνεύματος καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ. εἶναι ἐναργὲς φάσμα τοῦ φαινομένου ἐκείνου Ἑλληνισμοῦ, ὅστις δι' ἡμᾶς ἐδυστήθη εἰς θαθὺ αἰώνων χάσμα, συνεκαλύφθη ὑπὸ σκότους καὶ εἰς τὴν μόνον ἡ τοῦ ποιητοῦ σκέψις νὰ φθάσῃ δύναται. Κόσμος, περιεσπερμένος διὰ βοτρυῶν καὶ θαλλῶν, δι' ἀρμονικῆς εἰκονικότητος καὶ μεγαλοπρεποῦς εἰδωλολατρίας· κόσμος, στροφοδινούμενος ἐν εὐρύθμῳ πρὸς τὸ κύμαλλον ὀρχήσας, ἐν παραφορᾷ θαχικῶν κινήσεων, εἰς τὴν ἡ τοῦ καλοῦ αἰσθητικῆς ἀπανταχοῦ εἰσεχώρησεν· εἰς τὴν καλύπτην πένθητος, ὑπὸ τοὺς κλάδους πλατάνου, ὑπὸ τοὺς μαρμαρίνους κίονας, εἰς τὴν ἀγορὰν, εὐθύμου καὶ ἰδιοτρόπου λαοῦ θρόουσας, εἰς τὸ ἀνάγλυφον, τὸ ἐξωραϊζὸν τὸν κρατῆρα καὶ τὸ ἀπεικονίζον ὁλόκληρον περιπελομένην συνέχειαν γεγονότων ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς μυθολογίας, ὅπου ἀφροστροφῆς καὶ σεμνῆς ἐξέρχεται ἐκ τῶν κυμάτων ἡ τοῦ κάλλους θεὰ, τρίτονες νύχονται κροταλίζοντες, ἀργυροὶς λευκοφαῖς ἐκπλέει ὁ Ποσειδῶν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὡραίου αὐτοῦ στοιχείου· κόσμος, ἐν ᾧ ἅπανα ἡ θρησκεία ἐνεκλείετο εἰς τὸ κάλλος, εἰς τὸ ἀνθρώπινον κάλλος, εἰς τὸ οὐράνιον τῆς γυναικὸς κάλλος, — ὁ κόσμος οὗτος ἔμεινεν ἐν αὐτῇ, ἐν τῇ κομψῇ ταύτῃ γλυπτικῇ· οὐδὲν ἄλλο πλὴν αὐτῆς ἔδυνάτο τὸσον λαμπρῶς νὰ ἀναπαραστήσῃ τὴν περιφανὴ αὐτοῦ ὑπαρξιν. Λευκῆς καὶ γαλακτόχρους οὐσα καὶ ἐν τῇ διαφανείᾳ μαρμάρῳ κάλλος, μαλθακίαν καὶ ἡδυπάθειαν ἀποπνέουσα, μίαν διετήρησε ἰδέαν, μίαν ἐννοίαν, — τὸ κάλλος, τὸ ἀγέρωχον τοῦ ἀνθρώπου κάλλος. Ἐν οἰκῇ ποτε τοῦ πάθους ἰορμῇ, ἐν οἰκῇ ποτε θερμῇ παραφορᾷ καὶ ἂν εὐρίσκηται ὁ ἄνθρωπος, πάντοτε ἀναφαίνεται ἐν αὐτῇ ὡραία, ἀγέρωχος καὶ ἀκούσιως λαμβάνει τὴν ἀθλητικὴν, ἑλευθέραν αὐτοῦ στάσιν. Ἐν τῇ γλυπτικῇ τὸ πᾶν συνεταυ-

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΤΕΜΕΝΟΥΣ ΕΝ ΚΟΡΩΒΗ.

ἀκαριαίαν πάθος οἰκμῇ, φρικῇ, τρόμον ἐπὶ αἰφνιδίῳ τινὶ συμβάντι, ὑπεροψίαν, περιφρόνησιν καὶ τέλος τὸ κάλλος, αὐτὸ εἰς αὐτὸ καταδυσθαιόμενον. Πάσας τοῦ θεοῦ τὰς αἰσθήσεις εἰς μίαν τρέπει ἡδονήν, ἡδονὴν γαληνίαν, ἥτις συνεπάγεται τὴν θρόψιν καὶ τὴν αὐτάρκειαν τοῦ εἰδωλολάτρου κόσμου. Δὲν ἐκφράζονται δι' αὐτῆς τὰ μυστικὰ καὶ ἀπατηλὰ ἐκείνα αἰσθήματα, ἅτινα ἐπιφέρουσι ἀτελευτήτους ὀνειροπολήσεις. Δὲν δύναται δὲ τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῇ μακροχρόνιον ταραχὴν καὶ συγκινήσεων γέμουσαν ζωὴν. Εἶναι ὡραία, στιγμιαία, ὡς καλλονὴ, ἥτις, ἐγκατοπερισθεῖσα καὶ ἰδοῦσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὑπομειδῇ καὶ, συμπαρασύρουσα ὁλόκληρον δι-

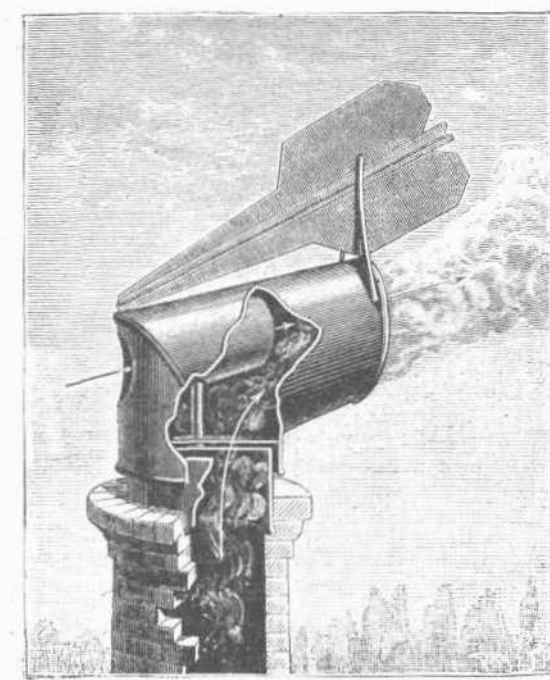
λον ὑπερφάνων νεανιῶν, φεύγει. Εἶναι θεατικὴ ὡς ἡ ζωὴ, ὡς ὁ κόσμος, ὡς τὸ αἰσθητικὸν κάλλος, εἰς ὃ καὶ θεομῶς θέσιν ἐπέχει. Συνεγενήθη μετὰ τοῦ εἰδωλολάτρου, καλῶς στερεωθέντος, κόσμου, ἀπεικονίσαν αὐτὸν καὶ συναπέβανε μετ' αὐτοῦ. Καὶ εἰς μάτην ἤθελον νὰ ἀναπαραστήσωσι δι' αὐτῆς τὰ ἔξοχα τοῦ Χριστιανισμοῦ γεγονότα· ἦτο ἐπίσης τὸσον ἄλλοτρίαν πρὸς αὐτόν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ εἰδωλολατρεία. Οὐδέποτε δὲ ὑψηλὰ καὶ ὀρμητικὰ ἰδέαι ἡδυνήθησαν νὰ ἐναποτυπωθῶσι ἐπὶ τῆς μαρμαρίνου καὶ ἡδυπαθοῦς ἐπιφανείας αὐτῆς, διότι πάντοτε καταποντίζοντο ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῆς αἰσθητικότητος.

Δὲν εἶναι τοιαῦται αἱ δύο συνάδελφοι αὐτῆς, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ μουσικὴ, ἃς ὁ Χριστιανισμὸς ἐξήγαγεν ἐκ τῆς μὴδαιμνότητος καὶ μετέβαλεν εἰς γιγαντιαίας. Χάρις εἰς τὸν ἐθνικοισμὸν αὐτοῦ ἀμφοτέραι ἐτελειοποιήθησαν καὶ ἐξουσιώθησαν ἐκ τῶν ὁρίων τοῦ αἰσθητικοῦ κόσμου. Καὶ λυπούμαι μὲν τὴν μαρμαρίνην καὶ νεφελοειδῆ γλυπτικὴν μου, ἀλλ' ὅμως... φωτεινότερον ἂν ἀναλάμψῃ τὸ κύμαλλον μου ἐν τῇ ἀφανείᾳ καλλιῶν μου, καὶ ζῆτος ἡ ζωγραφικὴ! Μεγαλοπρεπῆς, περικαλλῆς ὡς τὸ φινύπωρον, τὴν πλουσίαν αὐτοῦ στολὴν περιβεβλημένην, διὰ μέσου τοῦ διαπηγματος τοῦ βοτρυοστεφάνου παραθύρου στίλβουσα, ταπεινὴ καὶ ὡς ἡ οἰκουμένη ἀχανὲς, λαμπρὰ τῶν ὁμμάτων μουσικῇ, — εἴσαι ὡραία! Οὐδέποτε ἀπετόλμησεν ἡ γλυπτικὴ νὰ ἀπεικονίσῃ τὰς θείας σου ἀποκαλύψεις. Οὐδέποτε ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῇ τὰ λεπτά, μυστηριώδη μὲν, ἀλλὰ γήϊνα χαρακτηριστικά, ἅτινα ἀναθεωρῶν τις συναισθάνεται, πῶς οὐρανὸς καταπληγμυρεῖ τὴν ψυχὴν καὶ ἀνεκλάλητόν τι αἰσθήμα κατακυριεύει αὐτήν. Ἰδοὺ ὡς ἐντὸς συννεφίας παρέρχονται ἐπιμήκεις πινακοθήκαι, ὅπου ἐν ἀρχαίοις ἐπιγράμμασι πλαισιῶσι ζωηρὰν καὶ ἐνεκα τοῦ πανδαμάτορος χρόνου ἀμαυρὰν ἐπιδεικνύεις ἑαυτήν, ἐνεδρὸς δὲ ἵσταται ἐνώπιόν σου ὁ θεατὴς, ἐπαλλάξας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ οὐδεμίαν ἤδη προσίδει τέρψιν ἡ ὄψις αὐ-

τοῦ, — μόνον τὸ βλέμμα οὐχὶ ἐπίγειον ἀποπνέει ἡδονήν. Δὲν ἦτο ἀπεικόνισμα ζωῆς ἰδιαιτέρου τινὸς ἔθνους — οὐχί· ἦτο ὑπερτέρα· ἦτο ἀπεικόνισμα παντός, οὐ τινος εὐμορεῖ ὁ μυστηριώδης καὶ ὑψηλὸς τῶν χριστιανῶν κόσμος. Ἀντιθέτως αὐτήν, ὅτε σύννοος στηρίζει ἐπὶ τῆς παλάμης τὴν ὡραίαν αὐτῆς κεφαλὴν· πόσον ἔθουον καὶ μακρὸν εἶναι τὸ φωτεινὸν αὐτῆς βλέμμα! Δὲν ἐκφράζει μίαν καὶ μόνον ὀρμητικὴν στιγμὴν, ἣν ἀπεικονίζει ἡ γλυπτικὴ, παρεκτείνει τὴν στιγμὴν ταύτην, συνεχίζει τὴν ζωὴν πέραν τῶν ὁρίων τῆς αἰσθητικότητος, ἀρδετα φαντάσματα ἐξ ἄλλου ἀχανοῦς κόσμου, φαντάσματα, ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα δύναται τις νὰ ἐφεύρῃ. Πᾶν τὸ ἀό-

ριστον. ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ ἀπεικονίσῃ ὁ μάρμαρος, ἀνατεμένωμενος ὑπὸ τῆς στερεᾶς τοῦ γλύπτου σμίλης, διορίζει ὁ ἐθνὸς αὐτῆς χρωστήρ. Ἀναπαριστᾷ ἐπ' ἱσῆς πάθῃ, εἰς πάντας εὐληπτα, ἀλλ' ἡ αἰσθητικότης δὲν δεσπόζει εἰς αὐτὰ τόσον· τὸ αὐλὸν ἀκούσιως πανταχοῦ εἰσδύει. Τὸ δὲ ἄλλος ἐκφράζεται ὑπ' αὐτῆς ζωηρότερον καὶ κινεῖ εἰς οἶκτον, καὶ ἐν γένει ἀπαιτεῖ συμπάθειαν καὶ οὐχὶ ἡδονήν. Καὶ ὡς ἀντικείμενον λαμβάνει οὐχὶ ἕνα ἄνθρωπον, — τὰ ὅρα αὐτῆς εἶναι εὐρυχωρότερα — ἐμπρικλεῖται ὁλόκληρον τὸν κόσμον· πάντα τὰ περὶ τὸν ἄνθρωπον φαντάσματα εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς· ὅλη ἡ ἀόρατος ἀρμονία καὶ ἡ πρὸς τὴν φύσιν συνάφεια τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ ἐγκείται. Συνδυάζει δὲ τὸ αἰσθητικὸν μετὰ τοῦ αὐλοῦ.

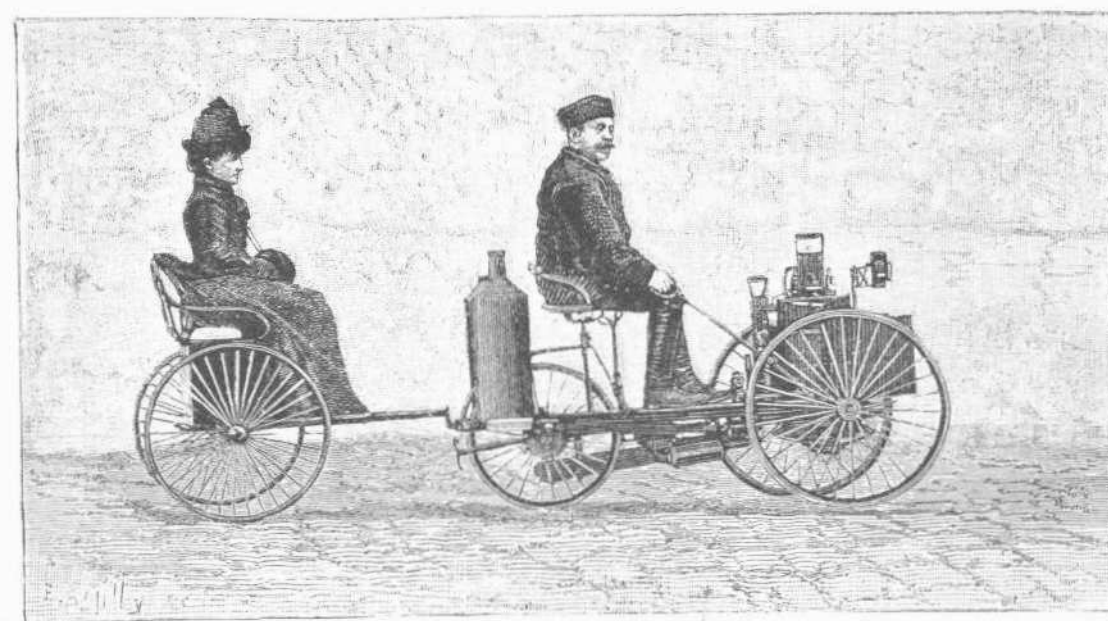
Ἀλλὰ σφοδρότερον πομφόλυζον, τρίτον κύμαλλον μου! Λαμπρότερον ἢ σπινθηροβολήσῃ καὶ ἢς ὑπερεκχυθῇ εἰς τὸ χρυσοῦν σου χεῖλος ὁ ἡχητικὸς ἀφρός, — διαλάμπει πρὸς τιμὴν τῆς μουσικῆς. Εἶναι ἐθνικοισμωδέστερα, ὀρμητικώτερα τῶν δύο συνάδελφων αὐτῆς. Εἶναι ὅλη παραφορὰ· αἰφνης ὡς ἐξ ἐφόδου ἀνασύρει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ, καταναρκώνει αὐτόν διὰ τοῦ πατάγου κρατερῶν ἤχων καὶ αὐθωρεῖ θυθίζει αὐτόν εἰς τὸν κόσμον αὐτῆς. Ἦγεμονικῶς κρούει ὡς πληκτρα τὰ νεῦρα αὐτοῦ, τὴν ὑπαρξιν καὶ μετατρέπει αὐτὴν εἰς ἕνα μόνον σπασμόν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν τέρπεται, δὲν συμπάσχει ἡδὴ — αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ παραδίδεται εἰς τὸ ἄλλος· ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν μελετᾷ τὸ ἀκατανόητον φάντασμα, ἀλλὰ ζῇ, ζῇ τὸν ἴδιον αὐτῆς βίον, βίον ὀρμητικόν, κατασπαστικόν, ταραχώδη. Ἀόρατος, γλυκὺ φθογγῶν διέσπειλεν ἅπαντα τὸν κόσμον, ἀνεπτύχθη καὶ ἀναπνέει ὑπὸ μυρίας διαφόρους μορφάς. Καὶ εἶναι μὲν ὀχληρὰ καὶ ταραξικάρδιος, ἀλλὰ κραταιώτερα καὶ ἐθνικοισμωδέστερα ὑπὸ τοὺς ἀπεράντους, σκοτεινοὺς τῆς μητροπόλεως θόλους, ὅπου μυριάδας γονυπετούντων προσευχομένων προτρέπει εἰς ἕν ἄρμονικὸν κίνημα, ὁλοκλήρους ἀποκαλύπτει τὰς μυχιατάτας αὐτῶν σκέψεις, στροφοδινεῖται καὶ

ΑΕΡΙΣΤΗΡ ΚΑΤΙΝΟΔΟΧΩΝ.

αἰωρεῖται μετ' αὐτῶν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀφίνοιας ὀπισθεν ἑαυτῆς μακροχρόνιον ἡρεμίαν καὶ ἤχον, ὅστις, ἐπὶ πολὺν χρόνον τρέμων, ἐξαφανίζεται ἐντὸς μυχοῦ τινος τοῦ ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου.

Τίνι τρόπῳ δύναται τις νὰ συμπαραβάλλῃ ὅμῃς πρὸς ἀλλήλας, ὡς τρεῖς κοσμοκράτειραι; Ἡ μὲν αἰσθητικὴ καὶ θεατικὴ γλυπτικὴ ἐμπνέει ἡδονήν, ἡ δὲ ζωγραφικὴ ἡρεμον ἔκστασιν καὶ ὀνειροπόλησιν, ἡ δὲ μουσικὴ πάθος καὶ ταραχὴν ψυχῆς. Μελετώσα μαρμαρίνον τι ἔργον γλυπτικῆς, ἡ ψυχὴ ἀκούσιως θυθίζεται εἰς μέθην· θαυμάζουσα πόνημά τι ζωγραφικῆς, μετατρέπεται πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ γονυπετεῖ ἐνώπιον τοῦ δυσμόρφου μεγαλείου αὐτοῦ. Εἰς τὸν ἀρχαῖον,

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΡΟΧΗΑΤΟΝ.

τὸν περιφανῆ καὶ αἰσθητικὸν κόσμον ἔστειλαν Ὀδτος τὴν ὥραιαν γλυπτικήν, ἥτις ἀπεικόνισε τὸ λαμπρὸν καὶ αἰθῆμον κάλλος, — καὶ οὐμπαὶ ὁ ἀρχαῖος κόσμος μετεβλήθη εἰς ἐγκώμιον τοῦ κάλλους, οὗ τινος ἡ αἰσθητικὴ συνήρμος αὐτὸν εἰς μίαν ἁρμονίαν καὶ ἐχαλίνωσε τὰς κτηνώδεις ἀπολαύσεις. Εἰς δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ αἰνιγματώδεις αἰῶνας, ὅπου συχνάκις εἶχον θριαμβεῖσαι ἡ βία καὶ ἡ ἀδικία, ὅπου ὁ δαίμων τῆς δεισιδαιμονίας καὶ μισαλλοδοξίας ἀπεσκοράκιζε πᾶν τῆς ζωῆς τὸ αἰγλήεν, ἔδωκε τὴν ἐνθουσιωγραφικήν, ἥτις ἔδειξεν εἰς τὸν κόσμον θεῖα φαντάσματα οὐρανίας ἀγίας χάριτος. Κατὰ δὲ τὸν νεαρὸν μὲν, ἀλλ' ἄστονον τοῦτον αἰῶνα ἐπέπεμψεν ὁ Θεὸς τὴν κραταιὰν μουσικήν, ὅπως δι' αὐτῆς ἐν ὁρμῇ στρεφώμεθα πρὸς Αὐτόν. Ἀλλ' ἐάν καὶ ἡ μουσικὴ ἐγκαταλίπη ἡμᾶς, τί θέλει ἀποδοῇ ὁ κόσμος ἡμῶν;

ΠΕΡΙ ΓΑΙΟΜΗΛΩΝ.

ΕΤΟ ζήτημα, πῶθεν καὶ ὑπὸ τίνος μετακομίσθησαν τὸ πρῶτον γαίωμα εἰς Εὐρώπην, εἶναι ἐν τῶν δυσκολωτέρων ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ μένει μέχρι σήμερον ἄλυτον. Καὶ ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει μεγίστην πρακτικὴν σημασίαν, καθότι ὑποκειμένων τῶν γαιομήλων εἰς πολλὰς νόσους ἀνάγκη παρίσταται νὰ γινώσκῃ τις τὴν καταγωγὴν τῶν, ὅπως ἐκ τῆς πρώτης ἐκείνης πηγῆς προμηθευθῇ χρειαῖς τοχούσης νέα καὶ ἀπληλαγμένα τῆς νόσου φυτά. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐν Ἰσπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ κρίνουν τις (πατάτα-πάπας ἐν Πορτογαλίᾳ), πεῖθεται ὅτι ἡ πατρὶς τῶν γαιομήλων εἶναι ἡ μεσημβρινὴ Ἀμερική.

Ἐν ἔτει 1693 μέλος τι τῆς ἐν Λονδίνῳ Βασ. Ἑταιρίας, ὁ δόκτωρ Σ. Σμιθ ἔγραψεν ἐκθεσιν, ὡς οὐκ ἐπὶ μέρει σήμερον, ἐν ἣ λέγει ὅτι ὁ πάπας αὐτοῦ ἔλαβε γαίωμα παρὰ τοῦ Sir Walter Raleigh *), ὅπερ καὶ ἐπεμψεν εἰς Ἰρλανδίαν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη θαυμάσιον ἐπὶ ἀμέσου παραδόσεως φαίνεται ἀληθῆς. Καὶ ἄλλα ἔγγραφα ἀναφέρονται τὸν Raleigh ὡς εἰσαγαγόντα τὰ γαίωμα εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἀλλ' ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὀγκώδους ἡμερολογίου τοῦ καταφαίνεται, ὅτι ὁ Raleigh οὐδέποτε μετέβη εἰς Βιργινίαν.

Ὁ Ἀγγλος βοτανικὸς Γεράρδος συνέγραψεν ἐν ἔτει 1696 ἐγχειρίδιον βοτανικῆς, ἐν ᾧ περιέχεται ἡ ἐξῆς περιοπὴ. "Ἐλαβὼν ἐκ Βιργινίας ῥίζας τῶν βιργινίων γαιομήλων (patatoes), αἵτινες φύονται καὶ ἀναπτύσσονται θαυμασίως ἐν τῷ κήρῳ μου." Τὰ γαίωμα εἰς ὅμοια ὀνόματι ὁ Γεράρδος ἐν τῇ βοτανικῇ του καὶ rapas, ὡς μέχρι σήμερον καλεῖται τὸ γαίωμα ἐν τῇ πορτογαλικῇ γλώσσῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν πρῶτον ἐν ἔτει 1584 μετέβησαν Εὐρωπαῖοι εἰς Βιργινίαν, πιθανώτατον εἶναι ὅτι ἡ εἰσαγωγή τῶν γαιομήλων εἰς Εὐρώπην δέον νὰ τεθῇ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1584 καὶ 1596, ὅτε ἔγραψεν τὸ ἐγχειρίδιον τῆς βοτανικῆς τοῦ Γεράρδου, ἐπομένως κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εἰς Ἀμερικήν πλοῦ τοῦ Raleigh. Δυστυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ θαλάσσιοι πλοῖα, καὶ μάλιστα εἰς χώρας ἀποκέντρους, συνεδέοντο πρὸς τοσοῦτους κινδύνους καὶ πρὸς τοσαύτας περιπετείας, ὥστε οὐδεὶς διανοήθη νὰ κρατῇ τακτικὴν σημείωσιν περὶ τῶν νέων ἐν τῇ νέᾳ χώρᾳ ἀνακαλυπτομένων φυτῶν.

*) Διάσημος ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας καὶ λόγιος ἀνὴρ, γεννηθεὶς τῇ 1552, καταδικασθεὶς δὲ εἰς θάνατον τῇ 1618 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰακώβου τοῦ Α' ὡς ἀναμυθεῖς εἰς συνομιλίαν τινὰ κατ' αὐτοῦ.

Ἐν ἔτει 1585 Ἀγγλος μαθηματικὸς, ὁ Θωμᾶς Heriot, ὅστις ὀνομάζει αὐτὸν ὀνηρέτην τοῦ Raleigh, μετόχε τῆς εἰς Βιργινίαν θαλασσοπλοίας τοῦ Φραγκίσκου Drake. Ἐν τῇ ἐκθεσὶ τοῦ Heriot περὶ τῶν ἐν Βιργινίᾳ εὐρίσκαι ἡ ἐξῆς περιοπὴ. "Ορεναυκ εἶναι εἶδος στρογγύλων ῥιζῶν, αἵτινες φύονται ἐν γῇ ἐλώδει καὶ ὑγρᾷ καὶ τόσον πυκνῶς, ὥστε φαίνονται συνεχόμεναι διὰ σχοινίων. Αἱ ῥίζαι αὗται θραζόμεναι ἔχουσιν ἀρίστην γεῦσιν." Φανερὸν εἶναι ὅτι αἱ Orenauk καλούμεναι αὗται ῥίζαι εἶναι τὰ γαίωμα εἰς παράδοξον ὅμως φαίνεται ὅτι φύονται ἐν γῇ ὑγρᾷ καὶ ἐλώδει, ἐν ᾧ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ γαίωμα εἰς θέλουσι γῆν ξηράν καὶ ἀποστρέφονται τὴν ὑγρασίαν.

Ὁ Φραγκίσκος Drake ἐπισκεφθεὶς κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεώς του τὴν 8 Ἰουνίου 1585 τὴν ἐν Βιργινίᾳ ἀποικίαν, διέμεινε παρ' αὐτῇ ἐπὶ ἑξήμασιν. Παρακλήθει δὲ ὑπὸ τῶν ἀποίκων νὰ παραλάβῃ αὐτοὺς εἰς Ἀγγλίαν, συγκατατέθη, καὶ οἱ ἀποικοὶ ἐπεβίβασθησαν εἰς τὰ πλοῖα αὐτοῦ, συμπαραλαβόντες τὰ πράγματά των. Πολὺ πιθανὸν ἐπομένως εἶναι, ὅτι μετὰ τὴν ἀλλαν πραγμάτων παρέλαβον οἱ ἀποικοὶ καὶ σάκκους τινὰς γαιομήλων, τὰ ὅποια ἐσυνεβίβον νὰ τρώγῃσιν. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται, ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὁ Raleigh καὶ ὁ Drake ὡς εἰσαγαγόντες τὰ γαίωμα εἰς Εὐρώπην.

Παρὰ τὴν παράδοσιν ταύτην ὑπάρχει καὶ ἑτέρα, ἀποδίδουσα εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ θρεπτικοῦ τούτου καρποῦ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ περιηγητὴς Πέτρος Gieza de Leon, Ἰσπανὸς θαλασσοπόρος, περιηγηθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτους 1532 μέχρι τοῦ 1550 ἀναφέρει περὶ φαγωσάμου ῥιζῆς ἐν Περούβιᾳ, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα rapas. Ἡ ῥίζη αὕτη θράζεται ἡ ξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον. ἔρρα ὀνομάζεται chunna. Δύο ἔσπεροι συγγραφεῖς, ὁ Ἀκόστα, περιηγηθεὶς τῇ 1570 καὶ ὁ ἐν Περούβιᾳ γεννηθεὶς Γαρτελάσος, τὰ αὐτὰ ἀναφέρουσι. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἐπικρατοῦσιν ἐν Περούβιᾳ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, rapas καὶ chunna.

Ὁ ἐν Βρεσλαβίᾳ Γερμανὸς ἱατρός Scholz ἀναφέρει ὅτι ἐν ἔτει 1587 ἐκαλλιέργησαν ἐν τῷ κήρῳ αὐτοῦ φυτὸν, ὅπερ ἔλαβεν ἐξ Ἰσπανίας καὶ ὀνομάζει Pappas Hispanorum. Τὸ αὐτὸ ὄνομα μεταχειρίζεται καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ Κλούσιος τῇ 1588 καὶ ὁ Bauhin 1590. Συνάδει ἡ ὀνομασία αὕτη πρὸς τὴν τοῦ Ἀγγλοῦ Γεράρδου, ὅστις ὡς ἐπεξηγήσιν προσθέσει "περουδιανὴ πατάτα".

Ἐπομένως δύναται τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι λαβόντες γνῶσιν τῶν γαιομήλων καὶ οἱ εἰσαγαγόντες τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀποδίδεται δὲ ἡ τιμὴ αὕτη εἰς τοὺς Ἀγγλους, διότι ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀποικίᾳ τῆς Βιργινίας, τῇ ὑπὸ τοῦ Walter Raleigh ἰδρυθείσῃ, ἐκαλλιέργηθησαν τὸ πρῶτον μετ' ἐπιτυχίας τὰ γαίωμα εἰς, ἅτινα καὶ μετακομίσθησαν εἰς Εὐρώπην διὰ τῶν ὑπὸ τὸν Drake πλοίων. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, δι' ἣν συνήθως ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀγγλον Sir Francis Drake ἡ εἰσαγωγή τῶν γαιομήλων εἰς τὸν παλαιὸν Κόσμον.

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΑΡΜΑΝΤΙΕ.

ΠΑΡΕΚΙΝΗΘΗΜΕΝ νὰ γράψωμεν τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον περὶ τῶν γαιομήλων διότι πρόκειται κατ' αὐτὰς ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀνδρὶς τοῦ Παρμαντιέ, οὗ τὸ ὄνομα στεντόνιστα συνδέεται πρὸς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ὠφελίμου τούτου καρποῦ ἐν Γαλλίᾳ. Καὶ πράγματι ὁ Παρμαντιέ (Parmentier) εἶναι ὁ πρῶτος ἐν Γαλλίᾳ καλλιερῆσας τὰ γαίωμα.

Ἐγεννήθη ὁ εὐεργέτης οὗτος τῆς ἀνθρωπότητος ἐν ἔτει 1737 καὶ ἀπεβίωσε τῇ 1813. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος, ἀποπερατώσας τὰς φαρμακευτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, παρηκολούθησεν ὡς φαρμακοποιὸς τὸν τ' 1757 εἰς Ἀνδρέον ἐκστρατεύσαντα γαλλικὸν στρατόν, καὶ πεντάκις ἡμερωμένον ἐν Γερμανίᾳ. Εἰσαχθέντα τὰ γαίωμα κατὰ τὸν 16^{ον} ἡδὴ αἰῶνα δὲν ἐκαλλιερῶντο ἐν Γαλλίᾳ, διότι ὑπῆρχε πρόληψις, ὅτι παράγουσι τὴν λέπρα καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν αἰετοῦσιν ἢ ὡς τροφὴ τῶν ζώων. Ἐλευθερωθεὶς ὁ Παρμαντιέ καὶ ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν ἐπεδόθη ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ κτήματι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιομήλων, τὰ ὅποια καὶ ἐν ἀρχῇ ἐκαλοῦντο parmentieres. Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ιε' καὶ ιστ' μεγάλως ἐνδιέφεροντο διὰ τὴν καλλιέργειαν ταύτην καὶ ἐπανειλημμένως ἐπεσκέψθησαν τοὺς ἀγρούς τοῦ Παρμαντιέ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα τῶν βασιλέων τούτων ἐφόρει ἐν τῇ κομιδῇ τῇ του τὸν ἄνθος τῶν γαιομήλων κατὰ προτίμησιν.

Πρὸς διάδοσιν τοῦ θρεπτικοῦ καρποῦ, καθ' οὗ ὑπῆρχε τοσαύτη προκατάληψις, ὁ Παρμαντιέ μετεχειρίσθη τὸ ἐξῆς στρατήγημα. Τὴν μὲν ἡμέραν ἐφύλαττεν αὐστηρῶς τοὺς ἀγρούς του καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῶν, τὴν νύκτα ὅμως ἄφινεν αὐτοὺς ἀφρονήτους καὶ οἱ γείτονες εἰσέρχοντο καὶ ἔκλεπτον γαίωμα, τὰ ὅποια εὕρισκον νοστιμώτατα — διότι ἦσαν ὡρεῖαν. Οὕτω κατωρθώθη ἡ διάδοσις.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Θωμᾶς Βέκετ. Ἐν ταῖς κρύπταις τοῦ μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Κανταβρυγίας ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνεκαλύφθη πρὸ μικροῦ λίθινος σαρκοφάγος, περιέχουσα τὰ ὀστά τοῦ ἐν ἔτει 1170 δολοφονηθέντος ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀγγλίας Θωμᾶ Βέκετ, τοῦ προμάχου τῆς παπικῆς ἱεραρχίας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκου Β'. Τὰ ὀστά εἶναι καλῶς διατηρημένα, ἀπὸ τοῦ κρανίου μόνον ἔλλειπει τμήμα, ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔπρεπε ὁ πέλεκυς τοῦ δολοφόνου ὁ τὴν καιρίαν πληγὴν τῇ ἱεράρχῃ κατενεγκῶν.

Περὶ τοῦ ἐξόχου τούτου κληρικοῦ, ὅστις κατετάχθη καὶ μετὰ τῶν Ἀγίων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ τῆς Κανταβρυγίας, μανθάνομεν ὅτι ἦτο υἱὸς ἐμπόρου, Γιλβέρτου, καὶ ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τῇ 1118. Ἀφ' οὗ ἐσπούδασεν ἐν Παρίσι τοὺς θεολογίας καὶ ἐν Βονωνίᾳ νομικὰ διωρίσθη τῇ 1155 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Β'. διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Κενωθεὶς ἐν ἔτει 1161 τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβρυγίας ὁ Θωμᾶς προτάθη διὰ τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν θρόνον καὶ τὸν βασιλέα ἀφοσιώσεως του διωρίσθη ἐν αὐτῇ. Μόλις ὅμως κατέλαβε τὴν ὑψηλὴν ταύτην θέσιν ὁ νέος ἱεράρχης εἰδοποίησε τὸν βασιλέα, ὅτι δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ τοῦ λοιποῦ τὴν πίεσιν καὶ τυραννίαν ἣν ὁ βασιλεὺς ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἐννοεῖ τὴν ἐκκλησίαν ἀνωτέραν. Ὁ βασιλεὺς συνεκάλεσε συνέλευσιν ἐξ εὐγενῶν καὶ κληρικῶν, ὅπως γνωμοδοτήσῃ. Ὁ Θωμᾶς, μὴ βελήσας νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς συνέλευσεως, ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν πρὸς τὸν ἐκεῖ διαμένοντα Πάπαν Ἀλέξ.

ἐξάνδρον τὸν Γ'. Ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ συνδιαλλαγῇ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ προσέκαλεσεν αὐτὸν πάλιν μετὰ ἐπταετῆ ἀπουσίας εἰς Ἀγγλίαν. Ἐπανελθὼν ὁ Θωμᾶς ἤρξατο σφοδρότερον τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀδίκων τοῦ θρόνου ἀπατητήτων. Τέλος ἡμέραν τινὰ ὁ βασιλεὺς, ἐν ὁρμῇ, ἀνεφώνησεν ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν του. "Δὲν θὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ παπῆ τούτου;" Τέσσαρες εὐγενεῖς Ἀγγλοὶ ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους μετέβησαν τὴν 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1170 εἰς Κανταβρυγίαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἀρχιεπίσκοπον παρὰ τὸ θυσιαστήριον τῆς μητροπόλεως, ἐν ᾧ ἐτέλει τὸν ἐσπερινόν. Ὁ βασιλεὺς, ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ Πάπα διὰ τοῦ ἀναθέματος, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν γονυπετῆς πρὸ τοῦ τάφου τοῦ ἀρχιεπισκόπου, οἱ δὲ τέσσαρες φονεῖς του μετέβησαν εἰς Ῥώμην, ἐνθα τοῖς ἐπεβλήθη νὰ μεταβῶσιν εἰς Παλαιστίνην πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ κακούργηματός των. Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ Θωμᾶς Βέκετ ἐκρηγύθη ἅγιος καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ, ὡς μάρτυρος τῆς Πίστης, κατέστη τὸ γενικὸν προσκυνητήριον ἐν Ἀγγλίᾳ. Κατ' ἔτος ἐτελεῖτο μεγάλη τελετὴ εἰς μνήμην αὐτοῦ, μέχρι οὗ ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Η', ὅστις μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν του ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης ἔθεσε χεῖρα ἐπὶ τὸ θησαυρὸν, τοῦ συσσωρευθέντος ἐν τῇ παρεκκλησίᾳ, ἐν ᾧ ἦτο τεθαμμένος ὁ Ἅγιος, διέγραψεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Καταλόγου τῶν Ἀγίων καὶ κατήργησε τὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ τελομένην ἐορτήν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ τάφος εἶχεν ἐντελὸς παραμεληθῇ καὶ οὐδ' ἐγνωρίζετο πῶς εὐρίσκετο. Ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη ἀνασκαφὴ ἔφερεν εἰς φῶς πάλιν τὸ λείψανον τοῦ ἱσχυροῦ ἱεράρχου, ὅστις ζῶν δὲν ἔπαυσε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ οὗ ὁ θάνατος ὑπῆρξε τραγικὸς τοσοῦτον.

Ἱστορικὰ πορτοκαλλεῖα. Ἐν τῇ θερμότητι τῶν ἀνακτόρων τῶν Βερσαλλίων ὑπάρχει πορτοκαλλεῖα, ἔχουσα ἡλικίαν 450 ἐτῶν. λέγεται μάλιστα ὅτι τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι ἡ πρώτη εἰς Γαλλίαν εἰσαχθεῖσα πορτοκαλλεῖα. Τὸ δένδρον τοῦτο, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ "Μεγάλου πρωτοστράτορος" ἔχει περιέργον ἱστορίαν. Ἀναφέρεται ὅτι ἐφυτεύθη ἐν Παμπλουίνῃ κατὰ τὸ 1416 ὑπὸ τῆς Ἑλεονώρας τῆς Καστίλλας, συζύγου Καρόλου τοῦ Γ', βασιλέως τῆς Ναβάρρας. Βραδύτερον μετακομίσθη εἰς Σαντιλλῶ, ἐκείθεν εἰς Φονταίνβλω καὶ τέλος εἰς Βερσαλλίας (τῇ 1684). Ἐν τῇ θαυμασίῳ κήρῳ τῆς Κομπιένης ὑπάρχουσι πενήντα πορτοκαλλεῖα, εἰσαχθεῖσα εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α'. Διατηροῦνται ἐπίσης εἰς διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας πορτοκαλλεῖα ἔχουσα ἑκατοντάδων εἰσὶν ἐτῶν ἡλικίαν.

Αἶνιγμα 592.

Λέξεις εἰμὶ τρισύλλαβος,
καὶ ἐκ τῶν περιέργων.
Τοῦ σκότους λέγουσι πῶς εἰμὶ
καὶ τῶν θαυμάτων ἔργον.
Τι εἶμαι δὲ τὸ ἀγνωστὸν.
τοῦτο μόνον γνωρίζω,
ὅτι ἐν ᾧ εἶμ' ἀνυπαρκτον,
πολλοὺς καταφροῖζω. —

Αἶφνης τὴν πρώτην συλλαβὴν,
λύτα, ἂν ἀποβάλῃς,
Εἰς ὃν τι λίαν μισήτῃς,
θὰ νὰ μὲ μεταβάλῃς,
Κι' ὅλοι θὰ μ' ἀποστρέφονται
ὅς' ἦδῃ μὲ γνωρίσουν.
Κι' εἰς σβους δὲν μ' ἐγνώρισαν —
κακῶς θὰ μὲ συστήσουν. —
Πλὴν μὲ τὴν τρίτην συλλαβὴν
τὴν πρώτην μ' ἂν ἐνώσῃς,
Ἀφ' οὗ τὰ δύο τῶν ἀρχικῶν
στοιχεῖα ἀποκόψῃς,
Κοιλάδων τότε θὰ μ' ἰδῇς
τὰ βάθη νὰ στολίζω.
Καὶ νῶχθ' ἔχον μουσικῆς
ἐν ᾧ θὰ μουρμουρίζω. —
Τ' ὅλου μου τέλος τ' ἀρχικὸν
τὴν τρίτην μ' ἂν προθέσῃς,
Οἱμοὶ! δὲν μένω παρὰ ἐλάξ.
λύσε μ' ἂν ἡμυροσέσῃς.
Ἰωακείμ. Χαρανίτζ, ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Αἶνιγμα 593.

Εἶμαι μικρόν, οὐτιδανόν, ἄψυχον ὄν.
Ζωῆς στερούμαι, ποδοπατοῦμαι.
Ἀλλ' ὅταν ὀλοζώωντανον
ἐντὸς ταφῶ τῆς γῆς,
Παράδοξον! ἐβλάστησα
κατάμεστον ζωῆς.
Χάρις ἔς ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος ζῇ,
Ἵπάρχει, κινεῖται, ἡ φύσις ἀνθεῖ.
Πλὴν αἰφνης, ὡ ἀχάριστε,
σοὶ ἤλθεν ἡ ἰδέα.
Τὴν κεφαλὴν διὰ μιᾶς
σκληρῶς νὰ μ' ἀποκόψῃς;
Ἐν τῇ μέσῳ τοῦ πελάγους
νῆος γίνομαι ὥραια,
Ζωὴν δίδουσα ἀκαμίαν
τῶν κατοίκων μου τὰς ὄψεις.
Ἡ θάλασσα κι' ἡ λεμονιά
ζωογονοῦν τὴν φύσιν,
Βοηθεῖσαι εἰς ἔκστασιν
καὶ χαίρεσαι τὴν κτίσιν. —
Ἀλλὰ, σκληρὲ κι' ἀπάνθρωπε,
σὲ θέλω σκεπτικόν;
Μήπως τὸν τράχηλόν μου νῦν
εὐρίσκεας περιττόν;
Κόψε κι' αὐτόν. Πλὴν τότε ἐγὼ ἀπότομα
Ἐνώπιόν σου ὀρθοῦμαι ἐξῆρος, τραχύς, θαρῶς.
Ἄν δὲ ἐπὶ τῶν στέρνων μου
τοὺς πόδας σου κινήσῃς,
Ἀσθμαίνεις, καταβάλλεσαι,
ἰδρόνεις καὶ πονεῖς.

Χ. Ἰ. Σ. ἐν Πειραιεῖ.

Αἶνιγμα 594.

Δύο λέξεις ἡνωμένοι
Τ' ὅλον μου αποτελοῦσι,
Αἵτινες καὶ χωριζόμεναι
Ἄνθος τὸ αὐτὸ δηλοῦσι.
Πλὴν ἐδῶ σημειωτέον,
Πῶς ἐκ τούτων τῶν ἀνθέων,
Τῶν μὲν λέξεων ἡ πρώτη
Ἄνθος μόνον ἐν σημαίνει,
Ἡ δευτέρα δ' ἀφθονίαν
Καὶ πληθὺν πολλὴν ἐμφαίνει. —
Λησμονήσας λέγω τώρα,
Ὅτι τ' ὅλον εἶναι χώρα
Τῆς φιλτάτης μας πατρίδος.
Χώρ' ἀνθέων καὶ σταφίδος.

Ν.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἶνιγμα 587. Αἶνιγμα 588.
Κάσος — Ἄσος. Ἴον — Ἴου — Ἰα. Ἰουλία.
Αἶνιγμα 589. Αἶνιγμα 590.
Μεζικόν — Λεζικόν. Ἐν — ἔδρα = Ἐνέδρα.

Προβλήματος 591.

Α	Θ	Η	Ν	Α	Ι
Κ	Ο	Ρ	Ω	Ν	Η
Μ	Ε	Θ	Ω	Ν	Η
Α	Σ	Τ	Ρ	Ο	Σ
Α	Ι	Γ	Ι	Ν	Α
Π	Υ	Ρ	Γ	Ο	Σ

Ἐλυσαν. Τὰ 582, 583, 585, 586 ὁ κ. Χαρὰ-
λαμπος Συμμεωνίδης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ αὐτὰ ἡ
δεσποινὴς Ἰφιγένεια Α. Πασσαλίδου ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ τὰ 583, 585 ἡ Κυρία Σ. Ἀστεριόδου ἐν Θεσ-
σαλονίκῃ τὰ 583, 585, 586 ἡ Κυρία Σμ. Βαλεντῆ
ἐν Πόρτ-Σαῖδ τὰ 582—586 ἡ δεσποινὴς Ἐριφύλη
Γ. Ζέρρου ἐν Προβί τὰ 582, 583, 585 ἡ Κυρία
Αἰκ. Ἰ. Μπαξεβανίδου ἐν Ταϊνάντ τὰ 582—585
ἡ Κυρία Κ. Γ. Πέππα ἐν Ἀσμου (Αἰγύπτου) τὰ
585, 586 ὁ κ. Α. Ν. Α. ἐν Μαγκαστρί τὰ 587 ὁ κ.
Ἀλέξ. Γούσης ἐν Μακροβί (Ρουμανίας) τὰ 590 ἡ
δεσποινὴς Αἰκ. Βασιλειάδου ἐν Τερρέρτῃ.

ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΕΤΟΥΣ Ζ'.

Κέρδος α'.	ἄριθμός
- β'.	837
- γ'.	861
- δ'.	1075
- ε'.	1074
- στ'.	329
- ζ'.	834
- η'.	1434
- θ'.	935

Ἐν Λειψίᾳ κατὰ Ἰανουάριον 1888.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Ἀρχιμ. Κωνστ. Καλοζύμης.
Εὐθ. Καθθαβῆς.
Κ. Παπασωτηρίου.
Ἀριστ. Θωμαΐδης (γραμματεὺς).

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

Ἰ. Περβάνογλος.

Παρα

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγας Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Αἰδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῇ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλοῦτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Αἰδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Επὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξύ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκαστὴν Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλεονέκτημα πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκαστὴν Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην ἐκάστης ἐβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον, Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κόρινθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημέριαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντήσιον.

Τὴν Τετάρτην (ἐκαστὴν δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 8 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἰτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελῖτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιόμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἐβδομάδος.

[20]

BROCKHAUS' CONVERSATIONS-LEXIKON.

Ἐκδόσις Π'. ἐπηρξημένη καὶ διὰ 400 εἰκόνων καὶ γεωγραφικῶν χαρτῶν κεκοσμημένη.

Τὸ πλούσιον τοῦτο Λεξικόν, ἐν τεύχεσι 240 πρὸς φοίνικας 50 ἑκαστον, θέλει ἀποτελέσει 16 ὀγκῶδεις τόμους, ὧν οἱ 11 ἐδημοσιεύθησαν ἤδη.

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται·

Ἀδετος μὲν μαρκῶν 7.50.

Δεδεμένος διὰ λινοῦ μ. 9.

Ημιδερμάτινος μ. 9.50.

Ἐπὶ ἐξαιρετικοῦ χαρτον καὶ πλουσίως δεδεμένος μ. 15.

ΗΡΩΕΣ

ἦτοι

ΤΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ἐκ τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ὑπὸ

Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου

καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίῳ.

Τύποις Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ

1888.

Ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ ἐκ τῶν Καταστημάτων Carl Gerold's Sohn ἐν Βιέννῃ Αὐστρίας·

ΙΤΗΑΚΑ

VON

Alexander Freiherr von Warsberg.

Βιβλίον κομψότατον εἰς σχῆμα 4^{ου} μετὰ πολλῶν εἰκόνων, ἐν αἷς 5 κεχρωματισμέναι καὶ χάρτης τῆς Ἰθάκης. Τὸ βιβλίον τοῦτο τιμᾶται φρ. 25 πολυτελῶς δεδεμένον. Ἀπευθυντέον πρὸς τὸ Κατάστημα Carl Gerold's Sohn εἰς Βιέννην.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

ΜΕΓΑ ΜΥΡΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

τῶν Κυρίων

F. WOLFF ΚΑΙ ΥΙΟΥ

ἐν ΚΑΡΛΣΡΟΥΗ (τῆς Βάδης).

Τὸ μέγιστον τοῦτο μυροποιεῖον, ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1857, ἐκτίσαστο δικαίαν φήμην οὐ μόνον ἐν Γερμανίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ διὰ τὴν καθαρὰν κατασκευὴν μύρων καὶ σαπώνων παντὸς εἶδους. Οἱ καταστηματοῦχοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ γενικὸν συμφέρον καὶ γινώσκοντες πόσον ἐπιβλαβεῖς συνεπείας ἔχει ἡ παντοία τῶν μύρων νόθευσις, φροντίζουσιν ὅπως τὰ προϊόντα αὐτῶν ὡς πάντοτε καθαρὰ καὶ γνήσια, συντείνοντα εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τοῦ προτύπου τούτου ἰδρύματος εἶναι· σάπωνες παντὸς εἶδους, ἀρώματος καὶ σχήματος, ἀρωματικά ὕδατα, μύρα ἐκ ψύκων κατασκευαζόμενα πρὸς ἀρωματισμὸν τῶν δωματίων, πνεῦμα ἀνθέων μύρον διὰ τὸ ρινόμακτρα, ὀδοντόκωνις καὶ χόνις διὰ τὴν λεῖαν τοῦ δέρματος διαστήρησιν.

Ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς Κυρίους F. Wolff & Sohn ἐν Karlsruhe (Baden), Kaiserstrasse ἀρ. 106.

Zu beziehen durch alle Buchhandlungen:

polychrome Meisterwerke
der monumentalen Kunst in Italien.

Herausgegeben von Baurath H. Köhler in Hannover.
In Frachtband 250 M. Ein Blatt einzeln 18 M.
Ein künstlerisch ausgeführtes Frachtwerk in Farbendruck.
In äusserst getreuer Wiedergabe 12 der farbenprächtigsten Monumente Italiens (Sixtin. Kapelle, Raffael'sche Loggien, Saal des Dogenpalastes in Venedig, Bibliothek in Siena, Dom von Orvieto etc.) umfassend.

Baumgärtner's Buchhandlung.

Peterskirche in Rom.

LEIPZIG.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.